

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΤΟΣ Η' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 | 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1959 | ΑΡΙΘ. 19

Ο ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Πολύμορφη και πολύπλευρη είναι η εργασία, πού εξασκεί ο Ἱερεὺς. Ἀνάγεται ἐξ ὀλοκλήρου στὸν πνευματικὸ τομέα. Καὶ ἀποσκοπεῖ στὴ μόρφωση, καὶ στὴ διάπλασι τῶν χαρακτήρων, σύμφωνα μὲ τὶς ἀείζωες εὐαγγελικὰς ἀρχάς. Ἀλλὰ κυρίως ἀποβλέπει στὴ λυτρωτικὴ καὶ σωτηριώδη ἀναγέννησι τῶν ἀνθρώπων, μὲ βάσι τῆ Σταυρικῆ Θεοσία τοῦ Χριστοῦ. Γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἐτόνισεν ὁ Κύριος· Ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας μου ἐργάζεται ἀδιάκοπα, καὶ Ἐγὼ ἐργάζομαι συνεχῶς τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας, πού Μοῦ ἀνέθεσεν Ἐκεῖνος (Ἰωάν. ε', 17. ιζ', 4). Καὶ εἶπε, μὲ τὰ πικρὰ ζωηρὰ χρώματα, ὅτι εἶναι πολὺς καὶ πλούσιος ὁ πνευματικὸς θερισμὸς τῶν ἀνθρώπων, πού εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ δεχθοῦν τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας, ἀλλ' εἶναι λίγοι οἱ ἐργάτες, πού θὰ θερίσουν, δηλ. θὰ ὑπηρετήσουν τὸ πνευματικὸ αὐτὸ ἔργον. Γι' αὐτὸ συνέστησε, παρακαλέσατε τὸν Θεόν, τὸν κύριον τοῦ θερισμοῦ, γιὰ νὰ στείλῃ ἐργάτες στὸ θερισμὸ Του (Ματθ. θ', 37-38. Λουκ. ι', 2). Καὶ πραγματικά. Καθένας Κληρικὸς εἶναι ἀπεσταλμένος· καὶ ἐργάζεται στὸν Ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου (Αὐτόθι κα', 28).

Ἄλλ' ἡ ἐργασία τοῦ Ἱερέως, παράλληλα πρὸς τὸ ἱερὸ αὐτὸ ἔργον, λαβαίνει καὶ ἀνθρωπιστικὴ μορφή καὶ ἀξία. Γιατί, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ παραστέκεται, σὰν στοργικὸς πατέρας, καὶ σὰν ἄγγελος παρηγορίας καὶ ἀνακονφίσεως, σ' ὅλους τοὺς Χριστιανούς τῆς ἐνορίας του, στὴ θλίψι καὶ στὴ χαρὰ τους· στὸν πόνο καὶ στὴν εὐτυχία τους. Ἔτσι, καθένας Ἱερεὺς, πού ἀποβλέπει ἐνσυνείδητα στήν, κατὰ γράμμα, ἐκπλήρωσι τῆς ὑψίστης ἀποστολῆς του, ὑψώνει σημαῖα του, καὶ τοποθετεῖ, σὰν σύνθημα, δόλοκληρης τῆς ζωῆς του, τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος ἔγραφε· σ' ὅλους ἔχω γίνει τὰ πάντα, ὥστε μὲ κάθε τρόπο νὰ σώσω ἔστω καὶ μερικὸς (Α' Κορινθ. θ', 22).

*

Σήμερα ὁμως παρατηρεῖ κανεὶς, ὅτι πολλοὶ Ἱερεῖς, εἰς βάρος

τῆς μεγάλης καὶ πολυέθνης αὐτῆς πνευματικῆς ἐργασίας τους, ἀσχολοῦνται σοβαρὰ μὲ ἐργασίες χειρωνακτικῆς. Βλέπει καθένας Κληρικοὺς τῆς Ἐκκλησίας νὰ ἐργάζωνται σὲ διάφορες γεωργικῆς ἐργασίες, τόσο σκληρά, πὸν τὸ πρόσωπό τους εἶναι φοβερὰ ἠλιοκαμμένο καὶ τὰ χέρια τους ἄλλο τόσο ροζιασμένα. Δὲν ἀπολείπουν καὶ παραδείγματα ἄλλων, οἱ ὁποῖοι ἀσχολοῦνται καὶ μ' αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἐμπόριο! Καὶ γεννᾶται ἀμέσως ἡ εὐλογία ἀπορία. Ἐπιτρέπεται οἱ λειτουργοὶ τοῦ Ὑψίστου νὰ μετέρχονται τέτοιες ἐργασίες;

Βέβαια, ἡ ἐργασία εἶναι ἐντολὴ καὶ εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὅταν γίνεται μὲ τιμιότητα καὶ δικαιοσύνη, προσφέρει ἀφθονα τὴν χαρὰ, τὴν εὐχαρίστησι, τὴν εὐτυχία. Ὁ μακάριος Παῦλος ἐδίδαξεν, ὅτι ὅποιος δὲν θέλει νὰ ἐργάζεται, δὲν πρέπει καὶ νὰ τρώγῃ (Β' Θεσ. γ', 10). Αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος, παράλληλα πρὸς τὸ ἀποστολικὸν τὸν ἔργον, ἐργαζόταν τῇ τέχνῃ τοῦ σκηνοποιοῦ (Πραξ. ιη', 3), πρᾶγμα τὸ ὁποῖον βλέπομε στὰ γραφόμενά του. Πρὸς τοὺς Κορινθίους λέγει· κοπιάζομεν ἐργαζόμενοι μὲ τὰ ἴδια τὰ χέρια μας (Α' Κορινθ. δ', 12), τὸ ἴδιο δηλ. πὸν ὁμολόγησε καὶ στοὺς Πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μ. Ἀσίας, στὴ Μίλητο (Πράξ. κ', 34). Πρὸς δὲ τοὺς Θεσσαλονικεῖς· νὰ ἐνθυμῆσθε, ἀδελφοί, τὸν κόπο μας καὶ τὸ μόχθο μας· νύκτα καὶ μέρα ἐργαζόμενοι, γιὰ νὰ μὴ ἐπιβαρύνωμε κανένα ἀπὸ σᾶς, ἐκηρύξαμε πρὸς σᾶς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ (Α' Θεσ. β', 9. Β' Θεσ. γ', 8). Ὁ λόγος ὅμως ἦταν ἄλλος. Δὲν ἐκάναμε ἔτσι, γράφει, ἐπειδὴ δὲν εἶχαμε δικαίωμα καὶ ἐξουσία, νὰ συντηροῦμεθα ἀπὸ σᾶς, ἀλλὰ γιὰ νὰ δώσωμε τὸν ἑαυτὸν μας παράδειγμα, γιὰ νὰ μᾶς μιμῆσθε (Αὐτόθι γ', 9). Καὶ γιὰ νὰ «μὴ μωμηθῆ ἡ διακονία»· δηλαδή, νὰ μὴ κατηγορηθῆ ὅτε στὸ ἐλάχιστον ἡ διακονία τοῦ κηρύγματος (Β' Κορινθ. στ', 3), μὲ τὸν ἰσχυρισμό, πὸς ζοῦμε εἰς βάρος ἄλλων, σὰν ἄεργοι καὶ ὀκνηροί (Α' Κορ. θ', 12).

Δὲν ὑπάρχει ὅμως τώρα καμμιά τέτοια περίπτωσις. Ἀντίθετα, ἡ ἀπαίτησις σήμερα ἄλλων τῶν φωτισμένων Χριστιανῶν θέλει τὸν Ἱερεὰ στὸ ὕψος τοῦ ἀφωσιωμένου στῆν ἀποστολή του ἀπερίσπαστα προσηλωμένο στῆν ἱερῇ ἐργασίᾳ του. Γι' αὐτὸ πολὺ σοφὰ καὶ στὸ γνωστὸ γνωμικὸ συμπερίελαβε· «ἢ πατῆρ πατῆρ ἢ ζευγᾶς ζευγᾶς». Ἐπομένως ἡ λαϊκῆ ἐτυμηγορία ἀπεφάνθη, πὸς ὁ συσχετισμὸς εἶναι ὅλως διόλου ἀπαράδεκτος. Καὶ εἶναι αὐτὸ πολὺ φυσικὸ καὶ ἀπόλυτα δικαιολογημένο.

Στῆ συνείδησι τοῦ Χριστιανοῦ ξεπέφτει καθ' ὁλοκληρίαν ὁ Ἱερεὺς ἐκεῖνος, πὸν ἀνακατεύεται σὲ ἐμπορικῆς ἐπιχειρήσεις. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἐργαζόμενος σ' ἄλλες βαρεῖες γεωργικῆς ἐργασίες δὲν στέκεται καλά. Γιατί, ὅπως ἔχει σήμερα ὁ κόσμος, στῆν πρώτη

περίπτωσι, θὰ ἔλθῃ ὀπωσθήποτε σὲ προστριβές. Ὅσο κι' ἂν προσέχη θὰ δημιουργηθοῦν κατὰ τὴ συναλλαγὴ διαφορές. Ἡ κερδοσκοπία καὶ ἡ κερδομανία θὰ παρασύρουν σὲ ἀνεπαρόρθωτη πτώσι. Τὸ ὕλικὸ συμφέρον θὰ καταπνίξῃ κάθε ἱερὸ κι' εὐγενικὸ συναίσθημα. Ἡ ψυχὴ ἐλευινὰ θὰ ψυχραθῇ. Ἔτσι ὅμως, ἐξ αἰτίας τῆς ἐργασίας αὐτῆς, δημιουργεῖται σ' ὀλόκληρη τὴ ὑπαρξί τοῦ ἱερωμένου μιὰ ὀλέθρια ἐπίδρασις, ποὺ συντελεῖ στὸν πλήρη παραγκωνισμό τῆς κυρίας ἀποστολῆς του. Καὶ δὲν εἶναι καθόλου δύσκολο ν' ἀποβῇ ἐργάτης τῆς ἀδικίας (Λουκ. ιγ', 27). Φετασθῆτε τώρα πόσο σκανδαλίζονται ἀπ' ὄλα αὐτὰ οἱ Χριστιανοί!

Καὶ στὴ δευτέρῃ πάλι περίπτωσι ὁ Ἱερεὺς, μολονότι ἐργάζεται εἰρηνικά, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ εὐρίσκειται διαρκῶς, σὰν κοινὸς γεωργός, εἰς τὰ χωράφια του. Ἄς ἀφήσωμε τώρα, ὅτι δημιουργεῖται μιὰ ἐξοικείωσις μεταξὺ τῶν χωρικῶν καὶ χάνει κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν ἄποψι. Ἄλλ' ἡ ἐπαγρύπνησις του στὰ πνευματικά, οἱ φροντίδες του γιὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ ποιμνίου του, τὸ ἐνδιαφέρον του γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῶν ἱερατικῶν καὶ ποιμαντικῶν του ὑποχρεώσεων μὲ τὴν τακτικὴ, πρωὶ καὶ βράδν, παρουσία του στὸ ναὸ, ἡ προσπάθειά του γιὰ τὴν πληρέστερη πνευματικὴ του κατάρτισι μὲ τὴ μελέτη τῶν ἁγίων Γραφῶν καὶ ἄλλων ὀφελίμων βιβλίων, ὄλα χαλαρώνονται σημαντικά ἢ ἐγκαταλείπονται ἀνελέητα. Περιορίζεται εἰς τὸ νὰ λειτουργῇ μιὰ Κυριακὴ ἢ μιὰ μεγάλη Γιορτὴ καὶ ἱεροπραττεῖ βεβιασμένα, ἀλλ' ὄλα ἀποδεικνύουν τὴν ἐγκατάλειψι τῆς πνευματικῆς σκοπιᾶς. Συνέβηκε κάποτε, σὲ μιὰ ἐπαρχία τῆς Μακεδονίας νὰ ἐπισκεφθῇ ἀνεπάντεχα ὁ Ἐπίσκοπος, κατὰ τὴν ὄρα τοῦ ἔσπερωῦ μεγάλης γιορτῆς, ἕνα μεγάλο χωριό, ποὺ εἶχε καὶ πολλοὺς ἔτεροδόξους, καὶ νὰ μὴ εὕρῃ τὸν Ἱερέα στὴ θέσι του, γιὰτὶ ἐργαζόταν στὸ χωράφι του, ὅπου ἔσπευσεν ὁ ἴδιος ὁ Ἐπίσκοπος ἀναζητῶντας τὸ ἀπολωλὸς πρόβατον, τὸν Ἱερέα του..

Γιὰ ὄλα αὐτὰ ὁ Κύριος μᾶς εἶπε· ἐργάζεσθε ὄχι γιὰ τὴν ἀπόκτησι τῆς ὕλικῆς τροφῆς, ποὺ, σὰν προσωρινή, φθείρεται, ἀλλὰ μὲ ζῆλο ἐργάζεσθε γιὰ τὴν ἀπόκτησι τῆς πνευματικῆς τροφῆς, ποὺ μένει ἄφθαρτη καὶ προσφέρει τὴν αἰώνια ζωὴ (Ἰωάν. στ', 27). Εἰς αὐτὸ τὸ ἔργον ὄλοι οἱ Ἱερεῖς ἔχουν χρέος νὰ ἐργάζωνται μὲ ἀφοσίωσι καὶ μὲ ἡσυχία (Β' Θεσ. γ', 12) καὶ μ' ὄλη τους τὴν ψυχὴ (Κολ. γ', 23).

*

Ἄναντίρρητα ὁ Ἱερεὺς ἢμπορεῖ ν' ἀπασχολῆται καὶ στὰ κτήματά του, ἂν ἔχη κτηματικὴ περιουσία. Δὲν εἶναι σωστὸ ὅμως, νὰ ἐργάζεται συστηματικά, σὰν κοινὸς γεωργός. Πολὸν δὲ περισ-

σότερο δὲν ἐπιτρέπεται ν' ἀγωνίζεται σὰν κοινὸς ἐπαγγελματίας. Αὐτὸ ὅμως προϋποθέτει τὴν ὕπαρξιν τῶν μέσων γιὰ τὴν ἀνετη συντήρησιν καὶ διαβίωσίν του· ὥστε νὰ μὴ ἔχη ἀνάγκης ἀναπότρεπτες, ποὺ θὰ τὸν ὑποχρεώουσαν νὰ ἐργάζεται σκληρὰ, γιὰ τὴν ἐξοικονόμησιν τοῦ ἐπιουσίου, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει σήμερον μὲ τοὺς Ἴερεῖς τῆς ὑπαίθρου, ἐξ αἰτίας τοῦ μισθοῦ τῆς πείνης, ποὺ λαβαίνουν, πράγμα τὸ ὁποῖο ἀφόρητα τοὺς ὑποτιμᾷ. Ἡ ἀστοργία τοῦ Κράτους· ἡ ἀναληγσία τῶν ἐκάστοτε ἐθνικῶν, μολαταῦτα, Κυβερνήσεων, εἶναι φαινόμενα πολὺ ἐξοργιστικά. Γιατί, παραθεωρεῖ τὸν πολυτιμώτερον ἐργάτη τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ Ἔθνους. Αὐτὸς προσέφερε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ προσφέρῃ ὄχι καὶ λίγη ἐργασία (Πραξ. ιθ', 24). Οἱ ὑπηρεσίαι του στὸ Ἔθνος μας εἶναι ἀνεκτίμητες. Ἐχρυσε ποτάμι αἷμα. Κι' ἡ Πατρίδα μας σ' ὅλες τὶς κρίσιμες στιγμὲς σ' αὐτὸν ἀποβλέπει, γιὰτὶ πολὺ καλὰ γνωρίζει τί ἀνυπερβλήτη δύναμι ἀντιπροσωπεύει. Τὰ βλέμματα δ' ὄλων, ποὺ τώρα τὸν ἀντικρῶζον μὲ ἀπονία καὶ περιφρόνησιν, στρέφονται τότε σ' Αὐτὸν, ποὺ ἐργάζεται τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου (Α' Κορ. ιστ', 10). Καὶ ἀκριβῶς τότε τὸ τριμμένο του ράσο γίνεται ἡ πνοὴ τοῦ Ἔθνους. Κι' ἡ ἀγία μας Ἐκκλησία μὲ μητρικὴ στοργὴ καὶ ἀγάπη ἀνοίγει τὰ φτερά της, ἀγκαλιάζει τὸν ἀνυπεράσπιστον λαόν, προτάσσει τὰ στήθη της στοὺς ἐχθρούς. Ὡ, ναί. Αὐτὴ, ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, εἶναι πάντοτε ὁ ἀναντικατάστατος στυλοβάτης τῶν ἐθνικῶν ιδεωδῶν, τῆς ἀθάνατης Πατρίδος μας ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα. Δὲν εἶναι, λοιπόν, καθόλου σωστὸ νὰ ποδοπατοῦνται σήμερον τὰ ματωμένα ράσα τοῦ Ἑλλήνου Ἱερέως. Οὔτε εἶναι δίκαιον νὰ δίδονται ξηρὲς ὑποσχέσεις, κάθε φορὰ, καὶ μὲ τὶς ἀπαράδεκτες ἀναβολὰς νὰ παραθεωροῦνται οἱ ἀνάγκαι του. Εἶναι ἄξιον ὁ ἐργάτης αὐτὸς τοῦ μισθοῦ καὶ τῆς τροφῆς του (Ματθ. ι', 10. Λουκ. ι', 7). Ἡ Πολιτεία πρέπει νὰ συγκινηθῇ πρὸς σοβαρὰ. Χρέος της εἶναι νὰ τὸν συντρέξῃ. Καθῆκον της ὑπέρογατο νὰ φροντίσῃ μὲ κάθε τρόπο, σύντομα, χωρὶς ἀναβολὰς καὶ δίχως τσιγκουνιὰς νὰ τοῦ ρυθμίσῃ τὸ βασικὸν του ζήτημα. Ἐχει ὑποχρέωσιν νὰ τοῦ ἀσφαλίσῃ τὴν ἀξιοπρέπειάν του μ' ἓνα καλὸ μισθόν, ἀπαλλάσσοντάς τον ἀπ' τὴν κοσμικὴν ἐργασία. Νὰ δώσῃ ἔτσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐπανδρωθῇ ἡ φάλαγγα τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου μὲ ὑγιᾶ καὶ ἐκλεκτὰ στελέχη. Νὰ τὸν προσφέρῃ ὄχι μόνον τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ στὸ Ἔθνος μας «ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον» (Β' Τιμ. β', 15), «ζηλωτὴν καλῶν ἔργων» (Τιτ. β', 14).

† Ἀρχιμ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ ΒΙΤΑΛΗΣ
Ἱεροκήρυξ

ΕΠΙΔΙΩΞΕΙΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΕΤΟΣ 1959 : ΕΞΑΡΣΙΣ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 1959

Ὁ ἀπὸ σήμερον ἀρχόμενος μὴν Ὀκτώβριος εἶναι ὁ μὴν, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐπαναλαμβάνεται διὰ τὸ ἀρξάμενον ἤδη νέον ἐκκλησιαστικὸν ἔτος ἢ κατὰ τοὺς θερινούς μῆνας διακοπεῖσα λειτουργία τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν διαφόρων Ὀμιλιῶν καὶ λοιπῶν εὐκαιριῶν θρησκευτικῆς διδασκαλίας καὶ οἰκοδομῆς. Ὡς ἐπίσημος δὲ ἡμέρα τῆς ἐνάρξεως τῆς πνευματικῆς ταύτης δραστηριότητος, καὶ ἰδίᾳ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, ἔχει ὀρισθῆ ἡ μεταπροσεχῆς Κυριακῆ τῶν Ἀγίων Πατέρων (11 Ὀκτωβρίου 1959). Διότι τότε εἰς τοὺς Ναοὺς μας ἀναγινώσκεται, ἐν τῇ θ. Λειτουργίᾳ, ἡ Εὐαγγελικὴ Παραβολὴ τοῦ Σπορέως (Λουκ. η' 4-5), κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ ὁποίου οἱ κήρυκες καὶ διδάσκαλοι τοῦ θεοῦ λόγου ἐξέρχονται εἰς τὴν πνευματικὴν σποράν.

Κατὰ τὴν ἰδίαν Κυριακὴν ἀναγινώσκεται, ἐπίσης, καὶ ἡ περιεκτικωτάτη περικοπὴ τῆς πρὸς Τίτον ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, διὰ τῆς ὁποίας συνιστᾶται εἰς τοὺς Ποιμένας τῆς Ἐκκλησίας νὰ καθοδηγοῦν τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καλῶν ἔργων τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, καὶ μάλιστα νὰ τοὺς προτρέπουν νὰ ἔχουν πάντοτε πρωτοβουλίαν εἰς αὐτά, «ἵνα μὴ ὤσιν ἄκαρποι» (Τίτ. γ' 8-15). Καὶ εἶναι καὶ τὸ δεύτερον αὐτὸ ἀγιογραφικὸν ἀνάγνωσμα σχετικὸν πρὸς τὸ ἀρχόμενον πνευματικὸν ἔργον κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην, διότι μᾶς ὑπενθυμίζει, κατὰ τὸν ἐντονώτερον τρόπον, ὅτι εἶναι πάντοτε ἀνάγκη νὰ ἔχη ὡς ἀποτέλεσμα ἢ διδασκαλία καὶ ἡ ἀκρόασις τοῦ θεοῦ λόγου τὴν καρποφορίαν τῶν «καλῶν ἔργων», ἐφ' ὅσον σαφῶς λέγει τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ὅτι «ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστίν» (Ἰω. β' 20), καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ μαρτύριον ὑπὲρ τῆς πίστεως καταντᾷ ἄχρηστον καὶ ἀνωφελές, διὰ τὸν πιστόν, ὁ ὁποῖος στερεῖται τῆς ἀγάπης, ὅσα δῆποτε ἄλλα χαρίσματα καὶ ἂν ἔχη (Α' Κορινθ. ιγ' 1-3).

Κατὰ τὴν ἡμέραν λοιπὸν αὐτὴν ἐπίκαιρον θὰ εἶναι νὰ γίνῃ λόγος πρὸς τὸ ἐκκλησίασμα περὶ τῆς σημασίας, πού ἔχει διὰ τὴν ζωὴν τῶν χριστιανῶν ἡ ἀκρόασις καὶ ἡ μελέτη τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, μαζί μὲ τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐκτελέσεως τῶν διδασκομένων ὑπ' αὐτοῦ. Διότι ὁ Κύριος ἐμακάρισε τοὺς «ἀκούοντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ φυλάσσοντας αὐτὸν» (Λουκ. ια' 28). «Οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθῆσονται», ὅπως λέγει καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Ρωμ. β' 13). Ὁ δὲ Ἀδελφός Ἰάκωβος ἐπαναλαμβάνει, ὅτι μόνη ἡ ἀκρόασις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ δὲν ὠφελεῖ, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὴν ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογὴν τῶν λεγομένων του (Ἰακ. α' 23-25), καὶ δι' αὐτὸ συνιστᾷ: «Γίνεσθε δὲ ποιηταὶ λόγου καὶ μὴ μόνον ἀκροαταί» (Αὐτόθ. 22).

Ἰδιαιτέρως ὅμως πρέπει κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν νὰ ἐξαρθῇ τὸ ἔργον τῆς θρησκευτικῆς καὶ ἠθικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῆς νέας γενεᾶς, τὴν ὁποίαν ἐπιδιώκει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία διὰ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, καὶ νὰ γίνῃ ἡ δέουσα προτροπὴ καὶ σύστασις πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ κηδεμόνας τῶν παιδιῶν τῆς Ἑνορίας, ὅπως παρακινήσουν τὰ τέκνα των νὰ προσέλθουν εἰς αὐτὰ καὶ παρακολουθήσουν μὲ ἐνδιαφέρον τὴν τακτικὴν των φοίτησιν. Ἐὰν θὰ ὑπάρχῃ πρὸς ἀνάγνωσιν Συνοδικὴ ἢ Μητροπολιτικὴ Ἐγκύκλιος, σχετικὴ πρὸς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, οἱ εὐλαβ. Ἐφημέριοι θα πρέπει νὰ δώσουν ἰδιαιτέραν προσοχὴν εἰς τὸν τρόπον τῆς ἀναγνώσεως τῆς Ἐγκυκλίου, μετὰ τὴν ὁποίαν, βεβαίως, δὲν θὰ γίνῃ ἰδιαιτέρον κήρυγμα. Δύνανται ὅμως, ὅπου χρειάζεται, νὰ ἐπεξηγήσουν τὸ περιεχόμενον τῆς, ὥστε νὰ γίνῃ περισσότερον καταληπτὸν ἀπὸ ὅλους, καὶ νὰ κάμουν καὶ τὰς ἰδικὰς των σχετικὰς πατρικὰς συστάσεις, ὡς ἀνωτέρω, ἐν συντομίᾳ ἀλλὰ μὲ θέρημν καὶ μὲ σαφήνειαν παρέχοντες καὶ τὰς ἀναγκαίας πληροφορίας περὶ τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου τῆς ἐγγραφῆς τῶν μαθητῶν καὶ τῆς ἀνάρξεως τῶν μαθημάτων.

Ἀλλὰ, ἐπὶ πλεόν, θὰ χρειασθῇ νὰ καταβληθῇ προσωπικὴ προσπάθεια ἀπὸ μέρους ἐκάστου Ἐφημερίου διὰ τὴν προσέλκυσιν τῶν μαθητῶν εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα. Πρὸς τοῦτο, θὰ χρειασθῇ νὰ γίνῃ ἡ κατάλληλος συνάντησις μετὰ τῶν Καθηγητῶν καὶ Διδασκάλων τοῦ τόπου καὶ νὰ ὀργανωθῇ μία ἐπαφὴ τοῦ Ἐφημερίου μὲ τὰ

ἴδια τὰ παιδιὰ εἰς τὸ Σχολεῖον ἢ ὅπουδῆποτε ἄλλου θὰ κριθῆ σκοπιμον, πρὸς τὰ ὁποῖα οὗτος θὰ ὁμιλήσῃ καταλλήλως ἢ, ἐξ ὀνόματος αὐτοῦ, ὁ μέλλων νὰ διδάξῃ ἐν τῇ Ἐνορίᾳ Κατηχητής. Νὰ παρακληθῆ δὲ καὶ ὁ Διευθυντὴς τοῦ Σχολείου νὰ προβῆ εἰς τὰς ἀναγκαίας προτροπὰς καὶ συστάσεις πρὸς τοὺς μαθητάς.

*

Πρέπει παρ' ὅλων νὰ γίνῃ ἀντιληπτόν, ὅτι καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ἀκόμη, πού ὁ Ἐφημέριος δὲν διδάσκει ὁ ἴδιος, δι' οἰονδήποτε λόγον, δὲν παύει αὐτὸς νὰ εἶναι ὁ ὑπεύθυνος, τόσον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ θ. Κηρύγματος — μὲ ὅσα μέσα θὰ εἶναι δυνατὸν — ὅσον καὶ διὰ τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν λειτουργίαν τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τῆς Ἐνορίας του. Δι' αὐτὰ τὰ δύο πρέπει κάθε Ἐφημέριος νὰ δεῖξῃ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον καὶ ν' ἀναπτύξῃ μεγάλην δραστηριότητα, τόσον τώρα εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔτους, διὰ τὴν καλὴν των διοργανώσιν, ὅσον καὶ ἔπειτα διὰ τὴν καλὴν καὶ ἐπωφελῆ συνέχειαν τῆς ἀρξαμένης ἐργασίας. Θὰ ἐπιδεικνύῃ δὲ ὁ Ἐφημέριος τὸ ἐνδιαφέρον του διὰ τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα, μὲ τὸ νὰ παρακολουθῆ τακτικὰ τὴν λειτουργίαν των, νὰ ἀπευθύνῃ συχνὰ τὸν λόγον πρὸς τοὺς μαθητάς, νὰ διανέμῃ ὁ ἴδιος μικρὰ δῶρα — ὡς σημειωματάρια, εἰκόνας, σήματα κλπ. — νὰ προϊσταται τῆς ἐναρκτηρίου τῶν μαθημάτων προσευχῆς καὶ νὰ δίδῃ εἰς τὸ τέλος αὐτῶν τὴν εὐλογίαν του. Ἀλλά, πρὸ πάντων, νὰ παρακολουθῆ τὴν τακτικὴν φοίτησιν καὶ τὴν ἐν γένει πρόοδον τῶν παιδιῶν, νὰ φροντίζῃ δὲ κάθε φορὰν διὰ τοὺς ἀπόντας, τοὺς ἀσθενεῖς κλπ. καὶ νὰ ἔρχεται εἰς τακτικὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὰς Οἰκογενεῖας των. Ἐπίσης, ὁ Ἐφημέριος θὰ τελῆ, ὡσάκις παρίσταται ἀνάγκη, τὴν θ. Λειτουργίαν χάριν τῶν μαθητῶν — πρὸ πάντων κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς κοινῆς θ. Μεταλήψεως —, μὲ μιλίχιον δὲ πάντοτε καὶ γλυκὺν τρόπον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἱεροπρεπῆ σοβαρότητα, θὰ συμπεριφέρεται πρὸς αὐτοὺς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ κερδίσῃ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν σεβασμὸν των. Διότι ἀπὸ τὴν καλὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀγωγὴν τῆς παιδικῆς καὶ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας θὰ ἐξαρτηθῆ ἡ μελλοντικὴ βελτίωσις τῆς ζωῆς τῆς Ἐνορίας του, πρὸς τὴν ὁποῖαν πρέπει πάντοτε ν' ἀποβλέπῃ κάθε καλὸς καὶ ζηλωτὴς Ἐφημέριος. Ἡ

καλή δὲ ἀναστροφή τοῦ Ἐφημερίου μὲ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑνορίας θὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Οἰκογενειῶν των, αἱ ὁποῖαι, μὲ αὐτὴν τὴν ἀφορμὴν καὶ μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς συνεργασίας, ποῦ θὰ ἐπιδιώξῃ ὁ Ἐφημέριος μὲ αὐτοὺς διὰ τὴν πρόοδον τῶν παιδιῶν των, θὰ ἀρχίσουν νὰ αἰσθάνωνται σύνδεσμον μαζί του καὶ σιγὰ-σιγὰ θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουν — ἂν δὲν εἶναι ἀκόμη — ζωντανὰ μέλη τῆς Ἑνορίας, ἢ — ἂν αἰσθάνωνται ἤδη αὐτὸ τὸ ζωηρὸν ἐνδιαφέρον διὰ τὴν Ἑνορίαν των — θὰ ἐπιδιώξουν νὰ τὸ ἀξιοποιήσουν ὑπὲρ αὐτῆς ἀκόμη περισσότερον.

Εἰς τὸ σημεῖον ὅμως τοῦτο θὰ πρέπη νὰ πληροφορήσωμεν τοὺς εὐλαβ. Ἐφημερίους, ὅτι τὸ θέμα τῆς ὀργανώσεως τῆς ἐνοριακῆς ζωῆς καὶ δράσεως, ἀπησχόλησε τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸν παρελθόντα Νοέμβριον, ἔτυχε δὲ τῆς ὁμοθυμοῦ ἐγκρίσεως Αὐτῆς, καὶ καθωρίσθησαν ὑπ' Αὐτῆς αἱ γενικαὶ ἀρχαί, ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ στηριχθῇ τὸ ἔργον τοῦτο. Ἡ δὲ ὑπὸ τῆς Σ. Ἱεραρχίας ὀρισθεῖσα Συνοδικὴ Ἐπιτροπὴ πρὸς σύνταξιν τοῦ λεπτομεροῦς σχετικοῦ Σχεδίου Προγράμματος, περατώσασα ἤδη τὸ ἔργον τῆς ὑπέβαλε τοῦτο πρὸς τὴν Δ. Ἱερὰν Σύνοδον, καθ' ἣν εἶχεν ἐντολήν, διὰ τὴν ὑπ' αὐτῆς τελικὴν του ἐγκρισιν, κατόπιν τῆς ὁποίας καὶ θὰ τεθῇ τοῦτο εἰς ἐφαρμογὴν. Ἀλλὰ περὶ αὐτοῦ θὰ γίνῃ ἐιδικώτερος καὶ λεπτομερέστερος λόγος ἄλλοτε.

Πρὸς διευκόλυνσιν τῶν εὐλαβ. Ἐφημερίων δημοσιεύομεν περὶ τέρῳ Σημειώματα σχετικὰ πρὸς τὰ, ὡς ἀνωτέρω, θέματα.

*

Ἡ μνήμη τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ (18 Ὀκτωβρίου) συμπύπτουσα ἐφέτος ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ, θὰ μᾶς δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ σκιαγραφήσωμεν πρὸς τὸ ἐκκλησιαστικὸν τὴν Ἱερὰν του προσωπικότητα καὶ νὰ ἐξάρωμεν τὸ ἔργον του. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ τὸ σχετικὸν δημοσίευμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» τῆς ἡμέρας ταύτης, ἐν τῷ ὁποίῳ περιέχονται τὰ ἀναγκαζοῦντα διὰ τὸ θέμα τοῦτο στοιχεῖα.

Ὅσον ἀφορᾷ, τέλος, εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς τῆς 28ης Ὀκτωβρίου εὐχαριστήριον ἑορτὴν τῆς Σκέπης

τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, θερμῶς παρακαλοῦνται οἱ εὐλαβ. Ἐφημέριοι νὰ καταβάλουν κάθε δυνατὴν προσπάθειαν διὰ τόν, ὅσον τὸ δυνατόν, λαμπρότερον ταύτης πανηγυρισμὸν καὶ τὴν εἰς τὴν θ. Λειτουργίαν προσέλευσιν, ὅσον τὸ δυνατόν, περισσοτέρου ἐκκλησιασματος. Διότι ὁ σκοπός, ἀκριβῶς, τῆς καθιερώσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς ταύτης ἑορτῆς, παραλλήλως πρὸς τὸν ἔθνικὸν ἑορτασμόν, εἶναι ἢ εἰς τὸ διηνεκές συνεχῆς ὑπόμνησις τοῦ χαρακτήρος, τὸν ὁποῖον εἶχε προσλάβει ὁ ἀγὼν ἐκεῖνος καὶ τῆς δυνάμεως, τὴν ὁποῖαν τὸ Ἔθνος ἀποκομίζει ἐκ τῆς θρησκευτικῆς του Πίστεως.

(ΕΚ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

1ον

Ἡ ἑναρξίς τοῦ πνευματικοῦ ἔργου.

(Κυριακὴ τοῦ Σπορέως, 11 Ὀκτ. 1959).

Ἡ Κυριακὴ, κατὰ τὴν ὁποῖαν εἰς τοὺς Ναοὺς μας ἀκούεται ἡ σημαντικωτάτη Εὐαγγελικὴ Παραβολὴ τοῦ «Σπορέως», ἔχει ὀρισθῆ ἀπὸ τὴν Ἀγιωτάτην Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ δεκαστίας, περίπου, ὡς ἡ ἡμέρα τῆς ἐπίσημου ἐνάρξεως τῆς λειτουργίας τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων διὰ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος. Συγχρόνως ἀπὸ τετραετίας ἀρχίζουσι τὴν ἰδίαν ἡμέραν αἱ Ὁμιλίαι τῆς «Φωνῆς Κυρίου» εἰς τὴν μεγάλην Αἴθουσαν τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Εἰς ὅλας δὲ τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἐπαρχίας, καθὼς καὶ εἰς τὰς Ἐνορίας τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν ἑβδομάδα ποῦ ἀρχίζει ἀπ' αὐτὴν τὴν Κυριακὴν, ἐπαναλαμβάνεται ἢ κατὰ τὸ θέρος διακοπτομένη πνευματικὴ κίνησις, ἐν γένει, μὲ τὸ εὐαγγελικὸν σύνθημα: «Ἐξ ἦλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείραι τὸν σπόρον αὐτοῦ» (Λουκ. γ' 4).

Τὸ ἴδιον, φυσικὰ, θὰ γίνῃ καὶ ἐφέτος. Ἡ Κυριακὴ δὲ αὐτὴ τοῦ «Σπορέως», ἡ ἐναρκτηριος τοῦ πνευματικοῦ ἔργου τῆς νέας περιόδου, εἶναι ἡ σημερινὴ Κυριακὴ. Καί, ἀσφαλῶς, εἰς πολλὰ μέρη θὰ προστεθοῦν καὶ νέα ἐκδηλώσεις πνευματικῆς δραστηριότητος, ἐν ᾧ προσπάθεια καὶ πάλιν θὰ καταβληθῆ διὰ τὴν περισσοτέραν καὶ ἀρτιωτέραν συστηματοποίησιν τῶν παλαιῶν. Διότι τίποτε, ἀπὸ ὅσα ἐπιχειρεῖ ὁ ἄνθρωπος, δὲν ἔχει τὸ προσὸν τῆς τελειότητος καὶ τοῦ ἀλαθῆτος, τὸ ἴδιον δὲ συμβαίνει καὶ μὲ τὰς μεθόδους καὶ μὲ τὰ συστήματα τῆς διαδόσεως καὶ ἐμπεδώσεως τῶν πνευματικῶν ἀληθειῶν.

*

Εἶναι, λοιπόν, ἐπίσημος καὶ σημαντικὴ ἢ σημερινὴ ἡμέρα. Καὶ ἀποτελεῖ, ἄρα, μίαν εὐκαιρίαν, διὰ νὰ στρέψωμεν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν μας πρὸς τὸν Οὐράνιον Πατέρα τῶν φώτων, «παρ' οὗ πᾶσα δόσις ἀγαθῆ καὶ πᾶν δῶρημα τέλειον ἄνωθεν ἐστὶ καταβαῖνον». Ἀφ' ἐνὸς μὲν, διὰ νὰ Τὸν δοξά-

σωμεν και νὰ Τὸν εὐχαριστήσωμεν δι' ὅ,τι μᾶς ἐπέτρεψε νὰ χαρῶμεν μέχρι τοῦδε και δι' ὅ,τι ἠθέλησε νὰ γίνῃ, με ὄργανα τὰς ἀσθενεῖς δυνάμεις μας· ἀφ' ἐτέρου δέ, διὰ νὰ Τοῦ ζητήσωμεν φωτισμὸν και ἐνίσχυσιν διὰ τὴν νέαν αὐτὴν περίοδον, ποὺ ἀνοίγεται ἀπὸ σήμερον ἐνώπιόν μας.

Ἄλλὰ ἅς μὴ νομισθῆ, ὅτι αὐτὰ ἀφοροῦν μόνον τοὺς ἐπικεφαλῆς τῆς πνευματικῆς κινήσεως, τοὺς διοικοῦντας, δηλαδὴ, και τοὺς διδάσκοντας, εἰς τὰς διαφόρους πλευρὰς τοῦ θρησκευτικοῦ ἔργου. Ἐργάται τοῦ Θεοῦ εἶναι ὅλοι, ὅσοι, κατὰ κάποιον οἰονδήποτε τρόπον, συμμετέχουν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, εἴτε ὡς ἀπλᾶ μέλη τῶν διαφόρων θρησκευτικῶν ὁμάδων, εἴτε και ὡς ἀπλοὶ μαθηταὶ ἢ ἀκροαταὶ τῶν ὁποιοῦδήποτε τύπου θρησκευτικῶν μαθημάτων και ὁμιλιῶν. Καὶ εἶναι ἀδύνατον, νὰ ἐπιτύχουν αἱ προσπάθειαι, τῶν ὑπευθύνων, ὅσονδήποτε καλαὶ και τελειοποιημένα, χωρὶς τὴν πνευματικὴν σύμπραξιν ἐκεῖνων, ποὺ εἶναι ὁ «ἀγρός», εἰς τὸν ὅποιον σπείρεται ὁ καλὸς «σπόρος». Διότι ἀπὸ τὴν δεκτικότητα αὐτοῦ τοῦ ἀγροῦ ἐξααρτᾶται ἡ βλάστησις και ἡ καρποφορία τοῦ σπόρου, ὅπως πολὺ ὠραῖα τὸ λέγει ὁ Κύριος εἰς τὴν σημερινὴν Του Παραβολὴν.

*

Χρειάζεται, ἐπομένως, νὰ στραφῆ πρὸς τὸν Οὐρανὸν ὁ νοῦς και ἡ καρδιά ὅλων ἀνεξαίρετως, και νὰ ζητηθῆ δι' ὅλους ὁ φωτισμὸς και ἡ ἐνίσχυσις τοῦ Ὑψίστου, ἡ χάρις και ἡ εὐλογία Του, ἡ ὁποία θὰ αὐλακώσῃ τὰς ψυχὰς, διὰ νὰ δεχθοῦν ἀποτελεσματικὰ τὴν ἁγίαν Σποράν, και ἡ ὁποία θὰ τὴν ποτίσῃ ἔπειτα και θὰ τὴν θερμάνῃ, διὰ νὰ ζωογονηθῆ και νὰ δώσῃ τὸν ἐλπίζομενον καρπὸν. Καὶ χρειάζεται ἀκόμη ὁ κάθε ἀκροατῆς τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὁ κάθε μαθητῆς τοῦ Εὐαγγελίου, κάθε ὁπωσδήποτε ἐρχόμενος εἰς ἐπαφὴν με τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου, νὰ θελήσῃ, πράγματι, νὰ ὠφεληθῆ, νὰ καταβάλλῃ διηνεκὴ και ἀδιάκοπον προσπάθειαν, διὰ νὰ ἀναδειχθῆ ἄξιος τῆς εὐλογίας και τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ· νὰ ἀσκήσῃ συνεχῆ ἐπαγρύπνησιν ἐπὶ τοῦ ἰδίου τοῦ ἑαυτοῦ του· με εἰλικρίνειαν ν' ἀναγνωρίζῃ τὰς ἐλλείψεις και τὰς πτώσεις του και νὰ ἐπιζητῆ τὴν θεραπείαν των και τὴν ἀνόρθωσίν του· με προθυμίαν νὰ συμμορφώνεται πρὸς τὰς ὑποδείξεις, τὰς παραινέσεις, τὰς συστάσεις, τὰς συμβουλάς, ποὺ ἔχουν σχέσιν με τὴν κατάστασίν του.

Με αὐτὰς τὰς σκέψεις και με αὐτὴν τὴν ἁγίαν πρόθεσιν και ἀπόφασιν ἅς προχωρήσωμεν, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν νέαν αὐτὴν περίοδον τῆς πνευματικῆς ἐργασίας, ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον. Καὶ κανεὶς ἅς μὴ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν του νὰ μείνῃ μακρὰν ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἱερὰν προσπάθειαν, εἰς τὴν ὁποίαν καλεῖται ὁ καθεὶς νὰ θέσῃ ὅ,τι ἔχει εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Θεοῦ και τῆς ἁγίας Του Ἐκκλησίας.

2ον

Τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα.

Μετὰ τὴν λήξιν πλέον τῶν θερινῶν διακοπῶν, ἡ λειτουργία τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἐκκλησίας μας ἐπαναλαμβάνεται ἀπὸ τῆς ση-

μερινῆς Κυριακῆς τοῦ «Σπορέως», κατὰ τὰ ἀπὸ ἐτῶν καθιερωμένα, διὰ τὸ νέον σχολικὸν ἔτος 1959-1960. Ἀπευθυνόμεθα ὅπως ἰδιαιτέρως πρὸς τοὺς γονεῖς, ποὺ ἔχουν παιδιὰ ἡλικίας 10-18 ἐτῶν, καὶ τοὺς παρακαλοῦμεν — διὰ τὸ ἰδικὸν των συμφέρον καὶ διὰ τὸ συμφέρον τῶν ἰδίων τῶν παιδιῶν των — νὰ δεῖξουν ἐνδιαφέρον, τόσον διὰ τὴν ἐγγραφήν των εἰς τὰ ἀνάλογα διὰ τὴν ἡλικίαν των Κατηχητικὰ Σχολεῖα τῆς Ἐνορίας των, ὅσον καὶ διὰ τὴν τακτικὴν ὑπ' αὐτῶν παρακολούθησιν τῶν μαθημάτων. Μὲ κάθε τρόπον δὲ νὰ τὰ ὑποβοηθοῦν — σύμφωνα, ἄλλωστε, μὲ τὸ καθῆκον ποὺ ἔχουν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ — εἰς τὴν ἐμπρακτὸν ἄσκησιν εἰς ὅσα διδάσκονται ἐκεῖ.

Τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον δὲν ἔχει σκοπὸν μῆτε νὰ ἀποξενώσῃ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὸν κόσμον, μῆτε νὰ ὑποκαταστήσῃ τὸ Δημόσιον Σχολεῖον. Σκοπὸς του εἶναι νὰ δώσῃ εἰς τὰ παιδιὰ τὰς ἀφορμάς, διὰ νὰ ἐμβαθύνουν περισσότερο εἰς ὅσα διδάσκονται εἰς τὸ Σχολεῖόν των, ἐν σχέσει μὲ τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν ζωὴν, καὶ νὰ τὰ διευκολύνῃ εἰς τὸ νὰ ζήσουν, πράγματι, καὶ νὰ ἐφαρμόσουν εἰς τὴν καθημερινὴν πράξιν τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν, ὅπως τὴν παρέλαβε καὶ τὴν διετήρησε καὶ τὴν ζῆ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐλληνικὴ Ἐκκλησία. Καθοδηγεῖ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον τὴν νεαρὰν ἡλικίαν εἰς τὸν τρόπον τῆς ὀρθῆς — ὑπὸ τὸ γνήσιον χριστιανικὸν πνεῦμα — ἀντιμετωπίσεως τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὴν πραγματικὴν «ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ» λατρείαν τοῦ Θεοῦ. Τοιοῦτοτρόπως θὰ γίνουν καλοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, καλοὶ Ἕλληνες καὶ καλοὶ ἄνθρωποι, χρήσιμοι εἰς τοὺς ἑαυτοὺς των, εἰς τὰς Οἰκογενεῖας των, εἰς τὴν Κοινωνίαν, εἰς τὸ Ἔθνος καὶ εἰς τὴν Ἀνθρωπότητα, ἐν γένει.

Πέρουσιν εἰς ὅλην τὴν Ἐλληνικὴν Ἐπικράτειαν, φροντῖδι τῶν κατὰ τόπους Ἐπισκόπων καὶ ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν καὶ ἐποπτείαν αὐτῶν, ἐλειτούργησαν 7.774 Κατηχητικὰ Σχολεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων 1729 ἀρρένων, 1566 θηλέων, 4.161 μικτὰ, 298 ἐργαζόμενων. Οἱ ἀριθμοὶ αὗτοι, οἱ ὅποιοι ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος αὐξάνουν, μαρτυροῦν τὴν μεγάλην ἐξάπλωσιν τοῦ θεσμοῦ τούτου χάριν τοῦ ὁποίου εἰς ὅλας τὰς Ἐπαρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος δαπανοῦν τὰ κατὰ Μητροπόλεις Τοπικὰ Παραρτήματα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, ὑπὸ οἰονδήποτε πρόγραμμα καὶ ἂν ἐργάζονται ταῦτα. Αὐτὸ δὲν ἰσχύει διὰ τὴν Κρήτην μόνον καὶ τὴν Δωδεκάνησον, διότι ἐκεῖ δὲν ἰσχύει ὁ περὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας Νόμος καὶ δὲν ὑπάρχουν Τοπικὰ Παραρτήματα ταύτης εἰς τὰς ἐκεῖ Ἱ. Μητροπόλεις καὶ Ἐπισκοπὰς.

Διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων ἐργάζονται οἱ Ἱεροκλήρικες τῶν Ἱ. Μητροπόλεων, οἱ Ἐφημέριοι τῶν οἰκείων Ἐνοριῶν, αἱ Διακόνισσαι ὅπου ὑπάρχουν, οἱ θεολόγοι Καθηγηταὶ τῶν Γυμνασίων τοῦ Κράτους, ἄλλοι θεολόγοι, συνεργαζόμενοι μὲ τὰς Ἱ. Μητροπόλεις, φοιτηταὶ τῆς Θεολογίας, εἰδικῶς καταρτιζόμενοι διὰ τὸ ἔργον τοῦτο, καὶ πλῆθος ἄλλων νέων

και νεανιδων με θρησκευτικην μορφωσιν και ζηλον, καθως και ομάδες ανδρων, κυριων και δεσποινιδων, που αποτελουν τας 'Εφορίας των διαφόρων Κατηχητικων Σχολειων.

Συνεργάτης, επίσης, των Κατηχητικων Σχολειων, και μάλιστα από τους σημαντικωτέρους, ημπορεί να γίνει κάθε 'Ενορίτης, που θέλει να ενδιαφερθῆ με όποιονδήποτε τρόπον, ἐγκρινόμενον υπό τῆς 'Εκκλησίας, αλλά, πρό πάντων, κάθε γονεύς, πατέρας και μητέρα, που έχουν παιδιὰ διὰ τὸ Κατηχητικὸν Σχολεῖον, καθὼς και οἱ μεγαλύτεροι ἀδελφοὶ και ἀδελφαὶ τῶν μαθητῶν και μαθητριῶν. Αὐτὴ δὲ ἡ συνεργασία τῶν γονέων και τῶν μεγαλυτέρων ἀδελφῶν συνίσταται εἰς τὴν προτροπὴν και ἐνθάρρυνσιν τῶν μαθητῶν—ὅπως προείπομεν— διὰ τὴν τακτικὴν των φοίτησιν και τὴν ἐκτέλεσιν τῶν διδασκομένων, καθὼς και εἰς τὴν τακτικὴν παρακολούθησιν τῆς φοιτήσεως και τῆς προόδου των και εἰς τὴν συνεννόησιν με τὸν 'Εφημέριον και με τὸν Κατηχητὴν ἢ τὴν Κατηχήτριαν διὰ κάθε ζήτημα, που ἔχει σχέσιν με τὴν συμπεριφορὰν τῶν παιδιῶν.

Ο "ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΗΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ,, ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1960

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄφιερωμένος
εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Οἰκογένειαν.

Περιέχει, ἐκτὸς τῆς συνήθους ἡμερολογιακῆς ὕλης, και καθημερινὰ καθοδηγητικὰ σημειώματα, ἀναφερόμενα εἰς τὴν ἱερότητα τοῦ γάμου και τῆς οἰκογενείας, εἰς τὰ καθήκοντα τῶν συγκροτούντων αὐτὴν, ὡς και εἰς τὴν πρέπουσαν ἀγωγὴν τῶν παιδιῶν. Συνοδεύεται ὑπὸ καλλιτεχνικοῦ χρυσοποικίλου πλαισίου, κοσμουμένου διὰ βυζαντινῆς εἰκόνας τῆς Θεοτόκου.

ΤΙΜΑΤΑΙ (μετὰ πλαισίου) δρχ. 10.

Εἰς ὁμαδικὰς παραγγελίας Ἐνοριῶν παρέχεται ἔκπτωσης 20%

ΑΔΕΛΦΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητέ μου ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Στὸ προηγούμενο γράμμα σοῦ μίλησα γιὰ προπαρασκευῆ πρὶν γονατίσης καὶ δεχθῆς ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἀρχιερέως τῆ Χάρι τῆς Ἱερωσύνης. Ἐμεῖς οἱ παλιότεροι, αὐτὰ πῆραμε ἀπὸ τὸν Γέροντά μας καὶ αὐτὰ ξέρουμε. Μοῦ φαίνεται πῶς ἔτσι εἶναι καὶ τὸ σωστό. Εἶναι βέβαια, ἢ τοῦλάχιστον πρέπει νὰ εἶναι, ἡ ζωὴ τοῦ Χριστιανοῦ μιὰ κατὰ Παῦλον, ἀδιάλειπτος προσευχῆ, (Θεσσ. ε' 17), πού δὲν σημαίνει παρὰ τὴν αἰχμαλωσίαν τοῦ μυαλοῦ καὶ τῆς καρδιάς ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Γιατί, ἀλλοίμονον ἐὰν τὰ μυαλά μας δὲν εἶναι συμμαζεμένα ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ τὶς ἀπαιτήσεις του καὶ ἡ καρδιά μας δὲν φιλοξενεῖ σὰν φάτνη τὸν Ἰησοῦν. Ὅμως οἱ βιοτικὰς μέριμνες καὶ ἐπαγγελματικὰς ἀσχολίες, ὁ παρασιτικὸς θόρυβος τῆς ζωῆς καὶ ὅλη μας ἡ θυμικὴ κατάστασις ἀφήνουν κάτι ἐπιστρώματα πού θέλουν εἰδικὸ ξεσκόνισμα. Καὶ τοῦτο τὸ πετυχαίνει κάθε πιστὸς στὶς ὥρες τῆς μονώσεως στὸ «ταμεῖον» του, μὲ τὴν κατὰ μόναν προσευχῆ, ἧπου βρίσκει στὴ γαλήνῃ εὐκαιρίαν νὰ ζωντανέψῃ μπροστά του τὸ Θεό του καὶ νὰ προβάλλῃ τὶς ἀδυναμίες του, καὶ νὰ πάρῃ νέες δυνάμεις γιὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ ψυχικοῦ καθαρμοῦ στὸ καθρέφτισμά του πρὸ τοῦ θείου μεγαλείου. Ἰδιαίτατα ὅμως, προκειμένου νὰ γίνῃ Ἱερεὺς πού θὰ κληθῆ νὰ θεραπέυσῃ ἀρρώστους, νὰ φωτίσῃ σκοτισμένους, νὰ ἀνορθώσῃ πεσμένους, νὰ καθαρίσῃ λεπρούς, νὰ μαζέψῃ τὰ πλανεμένα πρόβατα στὴν μάνδρα τοῦ Χριστοῦ, νὰ καταρτίσῃ τὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου, χρειάζεται μιὰ εἰδικὴ προπαρασκευῆ. Ἔτσι καὶ ἐκεῖ θὰ τοῦ μιλῆσῃ ὁ Θεὸς ἂν πράγματι προορίζεται γιὰ τὸ ἀξίωμα τῆς Ἱερωσύνης ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μάννας του, ὅπως ἔγινε καὶ μὲ τὸν Ἀπόστολον (Γαλ. α' 15). Θὰ μιλῆσῃ τότε ὁ Θεὸς στ' αὐτὴ τῆς ψυχῆς τοῦ ὑποψηφίου, ὅπως μιλοῦσε μέσῳ νεφέλης στ' αὐτὴ τοῦ Ἀρχιερέως στὰ ἅγια τῶν Ἀγίων. Δὲν πρόκειται περὶ ἐκλογῆς ὑποζυγίου, οὔτε περὶ οἰασδήποτε μηχανῆς καὶ ἐργαλείου γιὰ τὴν καθημερινή μας δουλειά. Ἀλλὰ περὶ Ἱεουργοῦ, τονίζουμε, τῶν τοῦ Θεοῦ Μυστηρίων, πού θὰ συγκροτήσουν ψυχικὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ θὰ σώσουν τὴν ἀθάνατὴ ψυχὴ του. Μὰ πῶς θὰ μιλῆσῃ ὁ Θεός, αὐτὸ δὲν εἶναι δικό σου ζήτημα, οὔτε καὶ δικό μου. Μὲ τὴν προπαρασκευῆ πού ζητεῖ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ ἐκεῖνον πού ἔρχεται νὰ ἱερωθῆ, προετοιμάζει, προδιαθέτει τὸν ὅλον ἄνθρωπον νὰ δεχθῆ τὴ Χάρι τῆς Ἱερωσύνης. Ἄν γιὰ κάθε μας κοσμικῆς φύσεως ὑπόθεσι ἀπαιτεῖται ψυχικὴ μετοχή, ἓνα εἶδος, ἃς ποῦμε «κιεφιοῦ» στὸ τραπέζι, σὲ κοσμικὸ γάμον, καὶ πρόσκαιρη χαρὰ κλπ., γιὰ

νά υπάρξῃ μιὰ ἀνταπόκρισι στὸ κάλεσμά μας καὶ στὴν ἀποδοχὴ τοῦ συγκατάθεσις ὀλοφύχει, πολὺ περισσότερο ὅταν πρόκειται νὰ ἱερωθῇ ὁ Χριστιανός. Δὲν ἔρχεται σὲ τραπέζι κυρίου ἀπλὸ ἢ σὲ κοσμικὸ γάμο καὶ πρόσκαιρη χαρὰ, ἀλλὰ σὲ τραπέζι τοῦ Χριστοῦ, σὲ χορὸ Ἀγγέλων, σὲ χαρὰ πνευματικῆ τῆς Ἐκκλησίας μας ὅλης. Νὰ γιατί πρέπει ἢ ἔπρεπε νὰ προηγηθῇ ἡ ψυχικὴ προπαρασκευή. Δὲν ξέρω τί συνέβη μὲ σένα ἢ μῦποιον μὲ διαβάζει ἢ θὰ συμβῇ μ' ἐκεῖνον ποῦ θὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ ἱερέυς. Ὅμως ἡ ψυχικὴ προπαρασκευή — νηστεία, προσευχή, μόνωσις, αὐτοσυγκέντρωσις — εἶναι ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ ποῦ λένε οἱ γραμματισμένοι μας. Θὰ μοῦ εἰπῆς: Ἐφ' ὅσον ὁ Πνευματικὸς μοῦ ἔδωσε τὴ συμμαρτυρία καὶ μὲ κρίνει κατάλληλο νὰ δεχθῶ τὴ Χάρι τῆς Ἱερωσύνης, θὰ ἀπωθηθῇ αὐτή, ἂν δὲν προηγηθοῦν αὐτά; Αὐτὸ δὲν τὸ γράφω οὔτε καὶ τὸ πιστεύω. Εἶπα πὼς χρειάζεται προπαρασκευή γιὰ τίς ἱερὲς προσωπικέες σου συγκινήσεις ποῦ θὰ σοῦ ἀφήσουν βαθιεῖς ἐντυπώσεις σ' ὅλη σου τὴ ζωὴ. Ἐντυπώσεις ἀρχῶν καὶ δεσμῶν ἀκαταλύτων ποῦ τὸ συναίσθημα κρατοῦν πάντοτε σὲ ὑψηλότερο βαθμὸ θερμότητος μέσα στὴν ἱερατικὴ φωτιά ποῦ θὰ βρεθῆς. Εἶναι καὶ τοῦτο μιὰ μεγάλῃ πρόσθετη δύναμι γιὰ τὸ ἀνθρώπινο στοιχεῖο μας. Εἴμεθα ἄνθρωποι μὲ ἓναν κόσμον ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων αἰσθημάτων, κοσμικῶν καὶ ἀγγελικῶν. Ὅταν κανεὶς ἔρχεται ἔτσι προετοιμασμένος καὶ γονατίζῃ στὸ ἅγιο Θυσιαστήριον καὶ νοιώθῃ τοῦ Ἀρχιερέως μας τὸ Χέρι νὰ εἶναι ἀκουμπισμένο ἐπάνω στὸ κεφάλι μας πατρικὰ ἀλλὰ καὶ μὲ φόβο Θεοῦ; αὐτὰ τὰ δάκρυα ποῦ καυτερὰ βγαίνουν ἀπ' τὰ μάτια μας εἶναι δάκρυα γνήσια, καρδιάς εὐγνωμονούσης, γιὰ τὴ μεγάλη δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὰ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ λησμονηθοῦν. Δὲν μιλῶ γιὰ τυχὸν ἀναισθητοὺς οὔτε γιὰ τοὺς ἐπαγγελματίας τῶν πρώτων κατηγοριῶν. Ἀλλὰ γιὰ σένα ποῦ ἤξερες ἢ ξέρεις τί ζητᾶς.

Μοῦ μίλησες γιὰ τὴ «Συμμαρτυρία» ὡς ἀπαραίτητο τεκμήριον τῆς ἀγιότητος τοῦ ὑποψηφίου Ἱερέως. Καὶ πραγματικὰ αὐτή, ποῦ εἶναι μιὰ ἔνορκος βεβαίωσις τοῦ Πνευματικοῦ Πατρός, ἔρχεται ὡς στοιχεῖον σοβαρώτατον γιὰτὶ ἀναλαμβάνει τὴν εὐθύνη ἐκεῖνος ποῦ θὰ σοῦ τὸ δώσῃ. Δὲν εἶναι, βλέπεις κανένα πιστοποιητικὸ, ὅπως τὰ ἄλλα, κοινό. Δὲν θέλω νὰ πιστέψω ἀδελφέ, πὼς αὐτὸ τὸ φοβερό, ἱερὸ ἔγγραφο ποῦ εἶναι, εἶπα, ἔνορκος καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἐσταυρωμένου βεβαίωσις, περὶ τῆς καταλληλότητος τοῦ ὑποψηφίου, εἶναι ἀπλοῦν ἔγγραφο ἀντιγραμμένο ἀπὸ τὴ λειτουργικὴ Φυλλάδα. Πιστεύω πὼς ἐδόθη ἐν γνώσει τῆς σημασίας του καὶ τῶν συνεπειῶν του. Καὶ αὐτὴ ἡ περίπτωσις ἀφορᾷ πρωτίστως τὸν Πνευματικὸν στὸν ὁποῖον ἐξομολογεῖται, τακτικὰ «ὡ μέλλων ἱεροῦσθαι.» Δὲν εἶναι ὅμως κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀνεύ-

θυνος, ἀμέτοχος, ὡς ἐξομολογούμενος, γιατί μπορεί νά κρύψη τ' ἁμαρτήματα πού εἶναι κωλυτικά τῆς Ἱερωσύνης, ἀπ' τῆς κανονικῆς πλευρᾶς, τὰ θανάσιμα, λεγόμενα ἁμαρτήματα. Για τόν τίμιο, τόν θεοφοβούμενον ἄνθρωπο, δέν ἐγείρεται ζήτημα. Ἄλλ' ὅμως γλιστροῦν στήν Ἱερωσύνη, εἶπαμε, καί τὰ «χέλια» μέ τήν κουτή σκέψη πῶς ἡ «Συμμαρτυρία» εἶναι τυπικό χαρτί πού συμπληρώνει τάλλα. Δέν εἶναι ἔτσι ὅμως. Γιατί, ἂν θυμᾶσαι ἡ «Συμμαρτυρία» λέγει τάδε:

«Οἱ τὰ πάντα καλῶς διαταξάμενοι Θεοκλήρικες Ἀπόστολοι, καί ὁ μετ' αὐτούς τῶν θεοφόρων Πατέρων Σύλλογος, κανονικῶς ὤρισαν, μηδένα τοῦ θείου βαθμοῦ τῆς Ἱερωσύνης καταξιούσθαι δίχα πολλῆς ἐρεύνης καί ἀκριβοῦς ἐξετάσεως, ἵνα μὴ ὑπὸ ἀναξιῶν τὰ θεϊότατα τελειουργῶνται· προσελθὼν τοίνυν ἐμοὶ καί ὁ κατὰ πνεῦμα μοι υἱός, Τάδε, ἐκ Χώρας, τῆς Τάδε, ἐζήτησε λαβεῖν τὸ μέγα τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα· ὃν καί στήσας ἐνώπιον τῆς ἱερᾶς εἰκόνας τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί τὰ βάθη τῆς καρδίας αὐτοῦ ἐρευνήσας, οὐ μὴν ἀλλὰ καί παρ' ἄλλων ἀξιοπίστων ἀνδρῶν πληροφορηθεῖς, τῶν εἰδόντων τὴν αὐτοῦ πολιτείαν καί μηδὲν εὐρῶν ἐν αὐτῷ κατὰ νόμους κωλύον, μαρτύρομαι αὐτὸν ἄξιον τῆς Ἱερωσύνης ὄντα καί τέλειον τῇ ἡλικίᾳ, καθὼς οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διακελεύουσιν.

Ἔθεν ἐδόθη τὸ παρὸν εἰς ἐνδειξιν, κεκυρωμένον ἰδίᾳ ἐμῇ ὑπογραφῇ, καί μαρτυρίαις, ὧν προεῖρηκα ἀξιοπίστων μαρτύρων.»

Σ' ἐρωτῶ: Εἶναι ἀπλὸ χαρτί, συμπληρωματικό, αὐτό; Εἶναι λόγια στὴ γραμμὴ τῆς στεγνῆς τυπικότητος, χωρὶς νόημα καί οὐσία καί βάθος, καί, πρὸ παντός, εὐθύνη γι' αὐτὸν πού τὸ ἔδωσε καί γι' αὐτὸν πού τὸ ἔλαβε; Ὑπῆρξαν, ἴσως, ἄνθρωποι, πού πληρώθηκαν καί πλήρωσαν γι' αὐτό. Δέν σημειῶνω τὴν ἐκτροπή. Μιλῶ γιὰ τὴ δική σου, τὴ δική μου καί τοῦ ἐρχομένου νὰ ἱερωθῇ, εὐθύνη. Για τὸν Πνευματικὸ θὰ μιλήσουμε ἄλλοῦ, σὰν συζητήσουμε περὶ Ἱερωσύνης. Δέν ὑπάρχει στὸ πνεῦμα αὐτὸ τῆς Συμμαρτυρίας πού ἀφορᾷ ἀγαπητέ μου τὸ πρόσωπό σου, τὸ πρόσωπό μου καί κάθε Κληρικοῦ τὸ συνυπεύθυνον; Ἀπάντησε. Ἐπῆγες, λέγει καί ζήτησες μόνος σου τὴ Συμμαρτυρία. Ὁ Πνευματικὸς σέ ἔφερεν ἀντιμέτωπο στήν Εἰκόνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ εἰπῆς τὴν ἀλήθεια, ἂν πραγματικὰ κρίνης καί σὺ τὸν ἑαυτὸ σου, γιὰ παῖ. Σοῦ ἔψαξε τὰ βάθη σου μέ τὴν πνευματικὴν ἀνάκρισι, στηριχθεῖς δὲ στήν εὐλικρίνειά σου καί στὰς ἐξωτερικὰς μαρτυρίας, σοῦ ὑπέγραψε τὸ ἱστορικὸ αὐτὸ ἔγγραφο γιὰ νὰ κληροποιηθῆς. Ἔτσι μ' αὐτὸ τὸ χαρτί συμπληρώνεται ὁ κύκλος καί μπαίνει ὁ ὑποψήφιος Κληρικὸς στήν τροχιά νὰ φθάσῃ στὸν ἱερὸ σκοπὸ. Ἄκουσε τώρα στὰ παρακάτω.

Μὲ ἀγάπη Χριστοῦ Χ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ “ΛΕΙΜΩΝΑ,,

ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΟΣΧΟΥ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ ΠΟΥ ΕΓΙΝΗΚΕ ΣΤΑ ΠΑΙΔΙΑ,
ΠΟΥ ΕΠΑΙΖΑΝΕ ΜΙΜΟΥΜΕΝΑ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΑΝΑΦΟΡΑΝ

Ὁ Γεώργιος πού εἶναι ὑπάρχος τῆς χώρας τῶν Ἄφρων καί εἶναι ἕνας ἄνθρωπος φιλόχριστος καί φιλόπτωχος καί ὑποστηρικτῆς τοῦ μοναχικοῦ βίου, καί γι' αὐτό τὸν εὐλογεῖ ὁ Θεός καί τοῦ στέλλει κάθε του καλό, μᾶς διηγήθηκεν αὐτό.

— « Στὴν περιφέρειά μου (πού ἀνήκει στὴν Ἄπαμεια, τῆ δευτέρην ἐπαρχία τῆς Συρίας), βρίσκεται ἕνα χωριό, πού τὸ λένε Δοναζό, καί ἀπέχει ἀπὸ τὴν πολιτεία σαράντα μίλια μακρὰ.

Στὰ βουνὰ λοιπὸν καί στ' ἀγριώματα τῆς περιοχῆς του, κι' ὡς ἕνα μίλι ξέμακρὰ ἀπὸ τὸ χωριό, μερικά παιδιὰ βοσκίζανε τὰ ζωντανά τους. Κι' ὅπως εἶναι τὸ φυσικὸ τῶν παιδιῶν καί τὸ κάνουν αὐτὸ συχνά, θελήσανε καί τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα νὰ παίξουνε, ὅπως τὸ συνηθίζουνε. Εἶπανε λοιπὸν συναναμεταξύ τους ἐπάνω στὸ παιγνίδι τους.

— Ἐλάτε νὰ κάνωμε σύναξη, ὅπως γίνεται στὴν Ἐκκλησία· καί νὰ κάνωμε κι' ἐμεῖς θεία λειτουργία.

Κι' ἐπειδὴ αὐτὸ ἄρεσε σ' ὅλους, ἐδιάλεξαν ἕναν ἀπ' ὅλους τους καί τὸν ὄρισαν νὰ κἀνῃ αὐτὸς τὸν παπᾶ· κι' ἄλλους δυὸ ἀκόμα, γιὰ νὰ κάνουν αὐτοὶ τὸ διάκονο. Ἐπήγανε δὲ καί βρήκανε μιὰ πέτρα, πού τὸ ἐπάνω της μέρος ἦτανε ἴσιο καί στρωτό, κι' ἀρχίσανε, ἔτσι, τὸ παιγνίδι τους.

Σὰν νᾶτανε λοιπὸν ἡ πέτρα αὐτὴ ἁγία Τράπεζα, ἐβάλανε ἐπάνω της τὰ ψωμιὰ πού εἶχανε μαζί τους· καί μέσα σ' ἕνα πῆλινο σκουτελικὸ ἐβάλανε κρασί. Καί ὕστερα πήρανε θέσι κοντά της κι' ἀπὸ τίς δυὸ της πλευρές· κι' ὁ ἕνας ἔκανε τὸν ἱερέα κι' οἱ ἄλλοι δυὸ τὸ διάκονο.

"Αρχισε λοιπόν ὁ παπᾶς νὰ κάνῃ τὴν προσκομιδὴ· κι' οἱ ἄλλοι δυὸ τοὺς ἐκάνανε ἀέρα, μὲ τὰ φακιόλια τοὺς. Συνέπεσε δέ, αὐτὸς πού εἶπαμε πῶς ἔκανε τὸν παπὰ νὰ ξέρῃ καλὰ ὅλα τὰ γράμματα τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς. Γιατὶ τὸ συνηθίζουνε στὴν Ἐκκλησίᾳ μας νὰ μπαίνουν τὰ παιδιὰ τὴν ὥρα τῆς θείας Λειτουργίας μέσα στὸ ἱερό καὶ νὰ βοηθοῦνε τοὺς ἱερεῖς· καὶ γι' αὐτὸ μάλιστα, ἔπειτα ἀπὸ τοὺς κληρικούς, πρῶτα αὐτὰ παίρνουν τὴν ἁγία Μετάληψη. Ἐπειδὴ δὲ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς ἔχουνε τὴ συνήθεια νὰ λένε δυνατὰ τίς εὐχές, βρεθήκανε τὰ παιδιὰ, μὲ τὸ νὰ τίς ἀκοῦνε συχνά, νὰ ξέρουνε καλὰ ἀπόξω ὅλες τίς εὐχές τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς.

"Ὅπως λοιπόν, παίζοντας, ἐκάνανε τὰ πάντα σύμφωνα μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ τάξι, προτοῦ ν' ἀρχίσουνε νὰ μελίζουνε τοὺς ἄρτους σὲ μικρὰ κομματάκια, ἔπεσεν ἀστροπελέκι ἀπὸ τὸν οὐρανὸ κι' ἔκαμε καὶ τὴν προσκομιδὴ τοὺς κάρβουνο, μὰ κι' ὀλόκληρη τὴν πέτρα στάκτη καὶ σκονόβολο. Καὶ σὲ τέτοιο μάλιστα σημεῖο, πού δὲν ἀπόμεινε χνάρι, οὔτε ἀπὸ τὴν προσκομιδὴ τοὺς, οὔτε κι' ἀπὸ τὴν πέτρα.

"Ὅταν εἶδανε τὰ παιδιὰ νὰ γίνῃ τ' ἀναπάντεχο καὶ ξαφνικὸ αὐτὸ πρᾶγμα, τάπιασε σύγκορμα φόβος καὶ τρόμος, κι' ἐπέσανε μισοπεθαμένα καταγῆς, χωρὶς νὰ μποροῦνε νὰ κουνηθοῦνε, οὔτε καὶ νὰ βγάλουνετσιμουδιά.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐγύρισαν στὸ χωριὸ στὴν ὥρα πού συνηθίζουν πάντα, παρὰ ἐξακολουθοῦσαν νᾶναι ἀλλιασμένα καὶ ξαπλωμένα κατάχαμα, ἐβγῆκαν οἱ γονιοὶ τοὺς νὰ τ' ἀναζητήσουνε καὶ νὰ ἰδοῦνε ποιὸς εἶναι ὁ λόγος, πού δὲν ἦλθανε, ὅπως τῶκαναν πάντα τοὺς. Καὶ ψάχνοντας, τὰ βρήκανε πού ἦτανε πεσμένα καταγῆς, χωρὶς νᾶχουνε τὴ μπόρεση, οὔτε νὰ μιλήσουν, οὔτε καὶ νὰ τοὺς γνωρίσουνε, πού στεκόντανε μπροστά τοὺς.

Κι' ὅταν τὰ εἶδανε ἔτσι μισοπεθαμένα, ἐσήκωσεν ὁ καθένας τὸ παιδί του στὴν πλάτη του, καὶ τὰ φέρανε

στό χωριό. Καὶ βλέποντάς τα σὲ τέτοιο χάλι καὶ σὲ τέτοια παραλόγιαση, ἐσάστιζαν· ἐπειδὴ δὲν μπορούσανε νὰ μάθουνε καὶ νὰ ἐξηγήσουνε ποιά ἦτανε ἡ ἀφορμὴ τῆς παραλόγιασῆς των αὐτῆς.

Δὲν ἔπαυσαν λοιπὸν νὰ τὰ ρωτοῦν ὅλη τὴν ἡμέρα· μὰ δὲν τοὺς ἔδιναν καμμίαν ἀπάντησιν. Κι' ἔτσι, δὲν ἐστάθηκε βολετὸ νὰ μάθουν τίποτα ἀπὸ τὰ ὅσα τοὺς συνέβηκαν, ὡς ὅτου ἐπέρασεν ὀλόκληρη ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύκτα ἐκεῖνη. Καὶ τότε μονάχα ἤλθαν στὰ σύγκαλά τους τὰ παιδιὰ· καὶ τοὺς διηγήθησαν τὰ πάντα· καὶ πῶς ἐγένηκαν, τὰ ὅσα ἐγένηκαν.

Ἐπήρανε λοιπὸν οἱ γονιοὶ τὰ παιδιὰ τους, πήρανε μαζί τους καὶ τοὺς νοικοκυρέους τοῦ ὑποστατικοῦ ἐκεῖνου, κι' ἐπήγαγε ἐκεῖ πού ἐγένηκε τὸ παράδοξον αὐτὸ θαῦμα· καὶ τὰ παιδιὰ τοὺς ἀνιστορήσανε τὸ πῶς συνέβηκε, καὶ τοὺς ἐδείξανε καὶ τὰ σημάδια ἀπὸ τ' ἀστροπελέκι πού ἔπεσεν ἀπὸ τὸν Οὐρανό.

Αὐτοὶ λοιπὸν σὰν τ' ἄκουσαν αὐτὰ κι' ἅμα εἶδανε, μὲ τὰ μάτια τους, κι' ἐπεισθήκανε πῶς πραγματικὰ ἔτσι γίνηκε, ἐπήγαγε, ὅλοι μαζί, στὴν πολιτεία καὶ διηγήθησαν τὰ πάντα στὸ Δεσπότη.

Κι' αὐτὸς ἐθαύμασε τὸ μεγαλεῖο τῶν ὄσων ἄκουσε· καὶ μαζί μ' ὅλο του τὸν κλῆρο ἐβγῆκε κι' ἐπῆγε στὸ μέρος αὐτό.

Κι' ἐκεῖ, ἀφοῦ εἶδε τὰ παιδιὰ· κι' ἄκουσε κι' ἀτός του ἀπὸ τὸ στόμα τους τὰ ὅσα γίνηκαν· κι' ἀφοῦ εἶδε καὶ μὲ τὰ μάτια του τὰ σημάδια τῆς φωτιᾶς τοῦ Οὐρανοῦ, τὰ μὲν παιδιὰ τ' ἄβαλε σὲ Μοναστήρι. Στὸ μέρος δὲ αὐτὸ ἔκτισεν ἁγία Μονή· καὶ στὸ μέρος ἐκεῖνο πού ἔπεσεν ἡ φωτιά ἔκτισε τὴν Ἐκκλησιὰ καὶ ὕψωσε τὸ ἅγιο Θουιαστήριο.

Μᾶς ἔλεγε δὲ ὁ ἴδιος ὁ ἄρχοντας Γεώργιος, πῶς εἶδεν ἓνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα στὸ Μοναστήρι αὐτό, πού συνέβηκε τὸ ἀγγελικὸ ἐκεῖνο θαῦμα πού μᾶς διηγήθηκεν ὁ φιλόχριστος Γεώργιος.

Μετὰφραση ΘΕΟΔΟΣΗ ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

ΙΕΡΑ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΟΝ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ

Ἡ συγκίνησις καὶ τὸ δέος τῶν ἐπισκεπτῶν

Διασχίζουμε τὴν Κορινθίαν. Τὸ πέρασμα ἀπὸ τὴν περιοχὴ αὐτὴ τοῦ ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν ἐσκόρπισε τὴν θεία εὐλογία εἰς τὴν γῆν τῆς. Τὸ πράσινο χαϊδεύει τὴν ὄρασι καὶ τὰ πλούσια ἀμπέλια τῆς καθὼς ἀπλώνονται δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ δίνουν τὴν εἰκόνα τῆς γονιμότητος τῆς καλλιεργημένης ἀπέραντης ἐκτάσεως. Σ' αὐτὸ τὸν δρόμο ποὺ ἀρχίζει ἀπὸ τὸ στόμιον τοῦ Ἰσθμοῦ καὶ συνεχίζει πρὸς τὸ Αἴγιο ἡ ἱστορία μπερδεύεται εἰς τὴν σκέψιν. Τὸ ἀρχαῖο πνεῦμα συμβαδίζει μὲ τὸ ἑλληνοχριστιανικὸ καὶ κυριαρχεῖ σήμερα τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Οἱ ἐκκλησίαι ποὺ ὑψώνουν τὰ καμπαναριά τους καὶ ἄλλες ποὺ ἀνεγείρονται μαρτυροῦν τὴν προσήλωσιν τοῦ πληθυσμοῦ πρὸς τὴν θρησκείαν. Ἡ ἐπίσκεψις στὴν μεγάλῃ προσηλυτικῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Παύλου ἀποτελεῖ τὴν εὐλαβικὴν ἐπιθυμίαν ὄλων τῶν ξένων ἐπισκεπτῶν, ποὺ διασχίζουν τὴν περιοχὴ αὐτὴ τῆς πλουσίας Κορινθίας. Εἶναι ἓνα προσκύνημα πρὸς τὸ ὁποῖον κατευθύνεται τὴν ἐποχὴ ἰδίως αὐτὴ πλῆθος χριστιανῶν ἐπισκεπτῶν ἀσχετῶς δογματικῆς διαφορᾶς. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος παραμένει ὁ ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν καὶ ἡ ἐπιβλητικὴ φυσιογνωμία του συγκινεῖ κάθε χριστιανικὴ ψυχὴ. Οἱ μεγάλοι σεισμοί, ποὺ ἐρήμωσαν πρὸ τριάντα ἐνὸς χρόνων τὴν Κορινθίαν, εἶχαν μεταβάλει σὲ εἰρήπια τὸν ναὸν τοῦ ἀποστόλου. Ἡ εὐλάβεια ὅμως τῶν ὀρθοδόξων ἀποδήμων καὶ ἡ δυναμικότης ἐνὸς μεγάλου ἀρχιερέως, τοῦ ἀειμνήστου Δαμασκηνοῦ, ἀνοικοδόμησαν τὸν ἐρειπωμένον ναὸν καὶ ἐπὶ τῶν χαλασμάτων του ὑψώθηκε ὁ σημερινὸς καθεδρικὸς ναὸς τῆς Κορίνθου. Οἱ ἐπισκέπται ποὺ ἀντικρῦζον τὸν ναὸν αὐτὸ αἰσθάνονται βαθύτατο ρῖγος. Ἡ ἀρχιτεκτονικὴ του ὑποβάλλει καὶ ἡ ἱστορία του καθὼς περνᾷ ἀπὸ τὴν σκέψιν δημιουργεῖ μιὰ ψυχικὴ ἀνάτασι. Τὸ πράσινον τοῦ αὐλογύρου του μὲ τὰ κηπάρια γύρω τὰ κεντημένα μὲ πλῆθος λουλουδιῶν ἀποτελοῦν ἓνα προθάλαμον εἰς τὸν ὁποῖον ὁ ἐπισκέπτης τῆς ἐκκλησίας ἀποθέτει τὸν φόρτον καὶ τὴν μέριμναν τῆς καθημερινῆς του ζωῆς. Καὶ εἰς τὸν ναὸν αὐτὸν τοῦ ἁγίου Παύλου εἰσέρχεται μὲ εὐλάβειαν καὶ μὲ ἐξαγνισμένον τὸν ἑαυτὸ του. Ἴσως ὀλίγες ἐκκλησίαι ὀρθόδοξες νὰ προκαλοῦν τὴν ἐντύπωσιν καὶ τὸ δέος ποὺ αἰσθάνεται ὁ ἐπισκέπτης κατὰ τὴν εἴσοδόν του. Ὁ μακεδὼν ἀρχιτέκτων τοῦ ναοῦ, ὁ Ζάχος, κατῴρθωσε εἰς τὴν κλασσικὴν λιτὴν ἀρχιτεκτονικὴν γραμμὴν νὰ δώσῃ ἓνα ὑποβλητικὸ μεγαλεῖο εἰς τὸν ἀπέραντον χῶρον τοῦ

ναού. Αυτό τὸ μεγαλεῖο τὸ ἐδοκίμασαν καὶ τὸ ἀνεγνώρισαν ὅσοι παρηκολούθησαν τὰς ἐορτὰς τοῦ Ἁγίου Παύλου καὶ παρέστησαν εἰς τὸν πανηγυρικὸν ἑσπερινὸν τοῦ ὁποίου εἶχε προστῆ ὁ ἀείμνηστος Πατριάρχης Ἀντιοχείας Ἀλέξανδρος. Ἡ τελετουργία δημιουργεῖ μιὰ ἀσυνήθη μυσταγωγικὴ ἀτμόσφαιρα κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἢ σκέψις καὶ ἢ ψυχὴ τοῦ χριστιανοῦ δοκιμάζουν μίαν συγκινητικὴν ἀνάτασιν. Τὴν πρώτην ὅμως συγκίνησιν δοκιμάζει ὁ ἐπισκέπτης εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἐξομολογητήριον ποῦ εὑρίσκεται δεξιὰ τοῦ νάρθηκος. Εἶναι ἓνας μικρὸς ἱερὸς χώρος στὴν πόρτάν τοῦ ὁποίου ὁ εἰσερχόμενος ἀναγινώσκει «Οὐκ αἰσχύνει ὁμολογῆσαι τὰς ἀμαρτίας σου». Ἐνας μεγάλος ἑσταυρωμένος καὶ δύο τρία εἰκονίσματα — τοῦ ἁγίου Παύλου καὶ τοῦ ἁγίου Γερασίμου — καθλώνουν μὲ τὴν σιωπηλὴν ἀτμόσφαιράν τους τὸν εἰσερχόμενον δι' ἐξομολόγησιν.

Γονατισμένος μπροστὰ στὸν ἑσταυρωμένον ἐξομολογεῖται εἰς τὸν ἐξομολόγον ἱερέα μὲ τὴν συναίσθησιν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν οὔτε νὰ ψευσθῆ οὔτε καὶ νὰ ἀποκρύψῃ τὰ ἀνομήματά του. Ἐτσι ἐξερχόμενος τοῦ ἐξομολογητηρίου ὁ χριστιανὸς αἰσθάνεται ἐλαφρωμένην τὴν συνείδησίν του ἀπὸ τὸ βᾶρος τῶν ἀμαρτιῶν του. Καὶ κατὰ τὴν ἐξοδὸν του ἀθέλητα σχεδὸν ἀντικρύζει εἰς τὸν ἀπέναντι τῆς θύρας τοῖχον μιὰν ἄλλην ἐπιγραφὴν συνιστώσαν ὅτι «ὕγιής γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε». Ἡ ἔμπνευσις τοῦ δημιουργοῦ τοῦ ἐξομολογητηρίου αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητα τὴν ὠραιότεραν καὶ ἀποτελεσματικώτεραν ἔμπνευσι. Οἱ περαστικοὶ ἐπισκέπται ὁδηγούμενοι ἀπὸ τοὺς προχείρους ξαναγούς των εἰσερχόμενοι εἰς τὸ δωμάτιον αὐτὸ τῆς ἐξομολογήσεως δοκιμάζουν τὴν αὐτὴν συγκίνηση μὲ τὸν ἐξομολογούμενον.

*

Εἶναι προχωρημένο τὸ δεῖλι ὅταν ἐπισκεπτώμεθα τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Παύλου. Ἐνα ἀπαλὸ ἡμίφως εἶναι διάχυτο σ' ὅλο τὸ ναό. Ἐνας ἱερεὺς ψάλλει ψιθυρίζοντας σχεδὸν τὸν παρακλητικὸ κανόνα. Μόλις ἀντιλαμβανόμεθα τὰ λόγια του.

Ἀπὸ τῶν πολλῶν μου ἀμαρτιῶν
ἀσθενεῖ τὸ σῶμα, ἀσθενεῖ μου καὶ ἡ ψυχὴ...

Ἡ μορφή τοῦ ἁγίου Παύλου μᾶς ἀντικρύζει μὲ καλωσύνη καὶ ἀγάπη ἀπὸ τὸ εἰκονοστάσιό του. Ἄν θὰ ἤμποροῦσε νὰ μᾶς μιλήσῃ θὰ ἐπεδείκνυε τὴν αὐτὴν καλωσύνη καὶ ἀγάπη του. Ὁ λόγος του θὰ ἦταν ὅπως καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του. Θὰ ἔστηλίτευε ἀσφαλῶς μὲ τὸ χαμόγελό του πλῆθος παρεκτροπῶν καὶ στὶς ἐπισκέπτριες τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ ποῦ τιμᾶται μὲ τὸ ὄνομά του θὰ ὑπεδείκνυε ὅτι ἡ εἴσοδος εἰς τὴν ἐκκλησίαν μὲ τὶς ἑξώμες ἀμφιέσεις ἦταν

ἀπαράδεκτος καὶ ἀσυγχώρητος. Θὰ συνηγοροῦσε ἀσφαλῶς ὑπὲρ τῆς ἐγκυκλίου τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς ἐκκλησίας μας. Ἐτσι καθὼς ἀντικρύσαμε τὴν γεμάτην καλωσύνην καὶ ἀγάπην μορφὴν τοῦ ἡ σκέψις μας ἐστράφη πρὸς οὐχὶ ὀλίγους δυστυχῶς λειτουργοὺς τοῦ Ὑψίστου οἱ ὅποιοι ἀφίνοντες τὴν καλωσύνην προσπάθουν μὲ ὕφος ἀπειλητικὸν καὶ ἀσυμβίβαστον καὶ πρὸς τὸ ἀξίωμα καὶ πρὸς τὸν ἱερὸν χῶρον τῆς ἐκκλησίας ἐν ὥρᾳ λειτουργίας νὰ νουθετοῦν καὶ νὰ ἀπειλοῦν δι' ὠρισμένας ἀνωμαλίας καὶ παρεκτροπὰς. Ἡ τακτικὴ αὕτη μαρτυρεῖ ἔλλειψιν κατανοήσεως τῆς ἀποστολῆς τοῦ ἱερωμένου ἀσχέτως βαθμοῦ καὶ ἀξιώματος. Καὶ τὸ πλεόν ἐπιτιμητικὸν ἀκόμη κήρυγμα ἔχει τὰ ὅρια τῆς αὐστηρότητός του. Τὸ συμβουλευτικὸν ἔχει διάφορον ἔκφρασιν, θὰ πρέπει νὰ ἀποβῆ κατανόησις καὶ συνειδησις ἢ συμπεριφορὰ τοῦ κληρικοῦ ἀπέναντι τοῦ πληρώματος τῆς ἐκκλησίας. Ἡ ἀποστολή του ὡς ἀγαθοῦ ποιμένος ὁδηγοῦντος τὸ ποιμνίον του πρὸς τὴν εὐθειᾶν ὁδὸν προϋποθέτει τὴν καλωσύνην, τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν σεμνότητα τῶν τρόπων. Παρέκκλισις ἐκ τῆς γραμμῆς αὐτῆς ἔχει ἀντίθετον ἀποτέλεσμα. Αἱ ἐπιστολαὶ τῶν ἀποστόλων καὶ ἰδίως τοῦ κορυφαίου καὶ ἀδελφοῦ τοῦ πρωτοθρόνου ἀποτελοῦν παράδειγμα ἀξιομίμητον. Βεβαίως αἱ συνθήκες τῆς ζωῆς παρουσιάζουν σήμερον μιᾶν ριζικὴν σχεδὸν μεταβολήν. Ἡ ἐκκλησία ὁμως παραμένει πάντοτε ἀκλόνητος ἐπάνω εἰς τὰ ἀρχικὰ βάρη τῆς δημιουργίας της. Ἐναπόκειται εἰς τὸ πλήρωμά της, τοὺς πιστοὺς της, νὰ δημιουργήσουν τὴν συνειδησιν διὰ τὴν ὑποχρέωσιν των πρὸς αὐτήν. Ποιμένες καὶ καθοδηγηταὶ οἱ λειτουργοὶ της, θὰ πρέπει νὰ συντελοῦν εἰς τὴν δημιουργίαν μὲ τὴν γλυκύτητα καὶ τὴν πειθῶ. Ἄν δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπίτευξις τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ μὲ τὸν τρόπον τὸν παραιναιτικὸν ἀδύνατος θ' ἀποδειχθῆ ἡ ἐπίτευξις καὶ μὲ οἰονδήποτε ἄλλον τρόπον. Ἡ ἐπίσκεψίς μας εἰς τὸν περίλαμπρον ναὸν τοῦ ἀγίου Παύλου τῆς Κορίνθου μαζὶ μὲ τὴν συγκίνησιν ποῦ προσέφερε εἰς τοὺς ἐπισκέπτας της εἶχε καὶ ὡς συνέπειαν τὴν ἀντίληψιν ὠρισμένων ἀληθειῶν, τὰς ὁποίας καὶ ἐξεθέσαμεν.

*

Καθὼς ἀπομακρυνόμεθα ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν καὶ ἀφίνουμε πίσω μας τὴν πόλιν, ποῦ ἡ ἱστορία της ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ ἔχει τόσον μπερδευθῆ μὲ τὸ ἑλληνοχριστιανικὸ πνεῦμα, αἰσθανόμεθα νὰ μᾶς συνοδεύῃ σὲ μεγάλη ἀποστολὴ ἡ γελαστὴ μορφὴ τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων. Καὶ ὡσὰν νὰ ἤχοῦσαν στ' αὐτιά μας αἱ σοφαὶ καὶ πατρικαὶ ὑποδείξεις καὶ νουθεσίαι του πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς Κορινθίους. Καμμιά ἴσως ἄλλη πόλις ὅσον ἡ Κόρινθος δὲν εἶχε ἐπικοινωνήσει τόσον μὲ τὸν μέγαν διδάσκαλον καὶ ὁραματιστὴν, τὸν Θεῖον Παῦλον.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Ὁμιλία στους Μακκαβαίους)

(Οἱ Ἑβραῖοι, σὺν Φυλή, ἐφάνερωσαν πάντα τοὺς ἀξιοθαύμαστην ἐμμονή στή θρησκευτικὴ καὶ καὶ στήν Ἐθνικὴ τοὺς Παράδοση. Χάρις δὲ στήν ἀρετὴ τοὺς αὐτὴ κατώρθωσαν νὰ ἐπιβιώσουν, παρ' ὄλες τὶς διώξεις ποὺ ὑπέστησαν· καὶ ὅπως εἶναι γνωστόν, ξαναδημιούργησαν προσφάτως τὴν Ἐθνικὴ τοὺς ἐστία.

Τὴν σταθερὴν αὐτὴν προσήλωσή τοὺς στὰ πατροπαράδοτα βιώματά τοὺς τὴν ἐφάνερωσαν καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν, ποὺ ἡ χώρα τοὺς εὐρίσκετο κάτω ἀπὸ τὴ δυναστεία τῶν Βασιλέων τῆς Συρίας. Καὶ δὲν ἄφηναν καμμιάν εὐκαιρία, γιὰ νὰ ξαναποκτήσουν τὴν ἐλευθερίαν τοὺς. Ἐρεθισμένος λοιπὸν ἀπὸ κάποια σχετικὴν ἀνταρσία τοὺς ὁ Ἀντίοχος ὁ Ἐπιφανῆς (175-164 π.χ.) ἐξεστράτευσεν ἐναντίον τῆς Ἰουδαίας, ἐκυρίευσεν τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἔστησεν στὸ ἱερὸ τοῦ περιφώμου ναοῦ τῶν τὸ ἄγαλμα τοῦ Διὸς· καὶ ὑπεχρέωσε τοὺς Ἰουδαίους νὰ προσφέρουν σ' αὐτὸ λατρευτικὰς θυσίας. Καὶ ὅσοι δὲν συνεμορφώνοντο με' τὴ διαταγὴ τοῦ αὐτοῦ, διέταξε νὰ θανατώνονται. Αὐτὸ, ἐννοεῖται, ἐδημιούργησε πολλοὺς καταφρονητὰς τῆς ἐντολῆς τοῦ, ποὺ προτιμοῦσαν ν' ἀποθάνουν, παρὰ ν' ἀπαρηθοῦν τὸν Θεὸ καὶ τὴν πίστη τοὺς. Πρῶτος δὲ καὶ καλύτερος μεταξὺ αὐτῶν ὁ γηραιὸς ἱερέας Ἐλεάζαρ, ἡ γυναῖκα τοῦ, καὶ τὰ ἑπτὰ παιδιὰ τοῦ, ἐπροτίμησαν, με' ἀφθαστον ἥρωϊσμό, τὸ μαρτύριο καὶ τὸ θάνατο ἀπὸ τὴν κατάπτυστην ἐξωμοσία.

Ἡ ἱστορία τῆς ὑπέροχης αὐτῆς αὐτοθυσίας τοὺς ἀνιστορεῖται στὸ πρῶτο βιβλίον τῶν Μακκαβαίων. Ἡ δὲ ἀρχαία Ἐκκλησία ἐτίμησε τὸ μαρτύριόν τοὺς· καὶ καθιέρωσε μιὰν ἡμέραν τοῦ χρόνου, γιὰ νὰ εορτάζεται ἡ μνήμη τοὺς. Πολλοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ἐδίσταζαν νὰ τοὺς ἀπονεύουν τὴν ὀφειλόμενὴν στήν ὑψηλὴν τοὺς θυσία τιμὴν, γιὰτὶ ἐπραγματοποιήθηκε πρὸ τῆς ἀγίας ἐπιφανείας τοῦ Χριστοῦ. Ἐπάνω λοιπὸν στήν ὑπόθεσιν αὐτὴ καὶ τὸ θέμα αὐτὸ περιστρέφεται ὁ ὑπέροχος λόγος τοῦ μεγάλου Πατέρα

τῆς Ἐκκλησίας μας Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ, ποῦ ἀναρριπίζεται ἀπὸ τὶς θεῖες ἀδρές τοῦ Παρακλήτου καὶ εἶναι ὁ θεσπεσιώτερος ὕμνος πρὸς τὴν ἀξία καὶ τὴ δύναμη τῆς Παραδόσεως. Καὶ ποῦ γι' αὐτό, παρὰ ποτὲ σήμερα, ἀξίζει νὰ γίνῃ κτῆμα καὶ ἐντροφῆμα ὄλων τῶν πιστῶν..

Ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, ποῦ ἐπωνομάσθηκε Θεολόγος, γιὰ τὴν ὑψηλή του πνευματικότητα καὶ γιὰ τὴν θεωρητικὴ καὶ θεόληπτη ψυχὴ του, ἐγεννήθηκε γύρω στὸ 328 καὶ ἦτανε παιδικὸς ἐγκάρδιος φίλος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, μὲ τὸν ὁποῖον συνεσπούδασαν στὰς Ἀθήνας. Κατόπιν δὲ ἔμεινε καὶ ἀρκετὰ χρόνια μαζί του στὴν ἔρημο τοῦ Πόντου.

Ὁ Ναζιανζηνός θεωρεῖται ἰσοστάσιος καί, κατὰ πολλοὺς, ἀνώτερος καὶ ἀπὸ τὸν Μέγα Βασίλειο, ὡς πρὸς τὴν θεωρητικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ του κατάρτιση· κατώτερος ὅμως ἀπὸ αὐτόν, ὡς πρὸς τὴν διοικητικὴν ἰκανότητα.

Ὅταν ὁ Γρηγόριος πρωτοπῆγε στὴν Κων)πολι, δὲν ἐντυπωσίασε κοθόλον, γιατί δὲν εἶχε παρουσιαστικὸ καὶ ἦτανε καὶ μικρόσωμος καὶ φαλακρός. Ὅταν ὅμως ἄρχισε νὰ ὁμιλῇ στὸ μικρὸ ναὸ τῆς ἀγίας Ἀναστασίας, ὅπου καὶ ἐξεφώνησε τοὺς περίφημους λόγους του περὶ τῆς Θεότητος τοῦ Λόγου, κατέπληξε τοὺς πάντας καὶ ἐπεβλήθηκε γενικῶς, γιατί αἰσθάνθηκαν πῶς στὸ μικρὸ καὶ καχεκτικὸν ἐκεῖνο σῶμα κατοικοῦσε μιὰ μεγάλη ψυχὴ καὶ ἓνα πνεῦμα ὑψηλότατο. Ὁ Αἰτοκράτορας δὲ Θεοδοσίος ὁ Α' τὸν ἀνεκήρυξε Πατριάρχην τῆς Κων)πόλεως καὶ τοῦ ἀνέθεσε κατὰ τὸ ἔτος 381 τὴν Προεδρεία τῆς Βασιλικῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Οἱ ἐχθροὶ του ὅμως ἦσαν πολλοὶ καὶ ἀδιάλλακτοι καὶ τὸν κατηγοροῦσαν συνεχῶς. Ἀηδιασμένος λοιπὸν ἀπὸ τὶς ἀσύστατες κατηγορίες καὶ ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις των, παραιτήθηκε ἀπὸ τὸν Πατριαρχικὸν Θρόνον. Καὶ γυρίζοντας στὴ Ναζιανζό, διήυθνε τὴ μικρὴν τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀπέθανε σὲ κάποιον ἀπομεμακρυσμένον κτῆμα, ὅπου ἐζοῦσε μιὰν ἀσκητικὴν ζωὴ, κατὰ τὸ ἔτος 391.

Ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός θεωρεῖται ἓνας ἀπὸ τοὺς Μεγάλους Πατέρας τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας. Ἀφῆκε

δὲ πολλὰ συγγράμματα πὸν διαιροῦνται σὲ τρεῖς κλάσεις ἤτοι Λόγους, Ἐπιστολὰς καὶ ποιήματα.

Ἔνας ἀπὸ τοὺς σωζομένους περίφημους Λόγους του, εἶναι καὶ ὁ πρὸς τοὺς Μακκαβαίους, τοῦ ὁποίου τὴ μετάφραση στὴν ὁμιλουμένη μας γλῶσσα ἀρχίζομε νὰ δίνωμε ἀπὸ σήμερα).

§ I. Καὶ προτοῦ νὰ γεννηθῇ ὁ Χριστὸς ὑπῆρξαν ἄνθρωποι πού τοὺς ἀποκαλύφθηκε μυστικὰ ὁ Λόγος.

Ποιοὶ ἦσαν λοιπὸν οἱ Μακκαβαῖοι; Γιατὶ τὴ μνήμη τοὺς ἐορτάζομε σήμερα· κι' ὁ μὲν περισσότερος κόσμος δὲν τοὺς πανηγυρίζει, ἐπειδὴ δὲν ἐγένηκε μετὰ Χριστὸν ἡ ἄθλησή τους. Κι' ὅμως, ἀξίζουν νὰ τιμῶνται ἀπὸ ὅλους, ἐπειδὴ ἀγωνίσθησαν μὲ καρτεροψυχία γιὰ τὰ πατροπαράδοτα. Κι' αὐτοὶ πὸν ἐμαρτύρησαν προτοῦ νὰ πάθῃ ὁ Χριστὸς, τὶ θάχικαν ἀραγες ἂν τοὺς κατεδίωκον ὕστερα ἀπὸ τὸν ἐρχομὸ του, καὶ θάχικαν ἐμπρὸς τοὺς, γιὰ νὰ τὸν μιμοῦνται, τὸ θάνατο Ἐκείνου γιὰ μᾶς; Κι' αὐτοί, πὸν χωρὶς ἓνα τέτοιο παράδειγμα ἐφάνηκαν τόσο μεγάλοι στὴν ἀρετὴ, πῶς δὲν θὰ ἐφαίνοντο πολὺ γενναιότεροι ἀκόμη, ἂν εἶχανε στὸν κίνδυνό τους ἓνα τέτοιο πρότυπο;

Ἄλλὰ ταυτόχρονα ὑπάρχει καὶ μιὰ φήμη, πὸν αὐτὴ εἶναι μυστικὴ καὶ ἀπόκρυφῆ· καὶ πὸν σ' ἐμένα τοῦλάχιστον καὶ σ' ὅλους τοὺς φιλόθεους φαίνεται πολὺ πιθανή· ὅτι δηλαδὴ κανένας ἀπ' αὐτοὺς πὸν ἐμαρτύρησαν προτοῦ νὰ γεννηθῇ ὁ Χριστὸς, δὲν τὸ καταξιώθηκεν αὐτό, χωρὶς τὴν πίστη στὸ Χριστό. Γιατὶ ὁ Λόγος ἐσταυρώθηκε μὲν ἀργότερα καὶ σὲ καιροὺς διαφορετικούς, τὸν ἐγνώρισαν ὅμως καὶ προτῆτερα αὐτοὶ πὸν εἶχανε καθαρὴ τὴ διάνοιά τους, ὅπως φανερώνεται αὐτὸ ἀπὸ πολλοὺς πὸν ἐτιμήθησαν μὲ τὴν ἁγιωσύνη, προτοῦ νὰ σαρκωθῇ Ἐκεῖνος.

§ II. Ὅσοι ἔμαρτύρησαν πρὸ Χριστοῦ εἶναι ἰσάξιοι πρὸς τοὺς νεομάρτυρες.

Δὲν εἶναι λοιπὸν σωστὸ νὰ παραθεωροῦνται οἱ τέτοιοι, ἐπειδὴ ἐγένηκεν αὐτὸ πρὸ τοῦ Σταυροῦ. Ἄλλ' ἀντιθέτως, πρέπει νὰ ἐπαινοῦνται, γιὰτὶ ἐμιμήθησαν τὸν Σταυρό. Κι' ἀξίζει νὰ τοὺς τιμοῦμε μὲ πανηγυρικοὺς λόγους, ὅχι βέβαια γιὰ νὰ μεγαλῶνῃ περισσότερον ἡ Δόξα τους—γιατὶ ποιά δόξα μπορεῖ κανεὶς νὰ προσθήσῃ σ' αὐτούς, πού τὰ ἔργα τους εἶναι ταυτόσημα μὲ τὴ δόξα; — ἀλλὰ γιὰ νὰ δοξασθοῦν αὐτοὶ πού τοὺς ἐγκωμιάζουν· καὶ γιὰ νὰ ζηλεύουν τὴν ἀρετὴ τους αὐτοὶ πού ἀκούουν· καὶ ἀπὸ τὴ μνήμη τους, σὰν ἀπὸ κεντρί, νὰ παρακινήθωσιν νὰ φανοῦν κι' αὐτοὶ ἀντάξιοι τους.

Ποιοὶ λοιπὸν ἦσαν, ἀπὸ ποιοὺ μέρος, καὶ μὲ ποιά ἀνατροφή ξεκινώντας κατῶρθωσαν νὰ φθάσουν σ' ἓνα τέτοιο βαθμὸ δόξας κι' ἀρετῆς, ὥστε νὰ τιμοῦνται, κάθε χρόνο, μὲ τέτοιες πομπές καὶ μὲ τέτοιες πανηγύρεις· καὶ μεγαλύτερος ἀκόμη ἀπὸ τὰ ὅσα βλέπομε νὰ ὑπάρχῃ μέσα στὶς ψυχὰς ὅλων ὁ θαυμασμὸς γι' αὐτούς, τὸ φανερῶναι σ' ὅλους τοὺς φιλόσπουδους καὶ τοὺς φιλόπουνους τὸ βιβλίον¹ πού ἐγράφηκε γι' αὐτούς. Αὐτὸ φιλοσοφεῖ καὶ μᾶς διδάσκει· πῶς ἀπόλυτος κυρίαρχος τῶν παθῶν μας πρέπει νᾶναι ὁ λογισμὸς μας· καὶ πῶς πρέπει νὰ ἐπιβάλλεται καὶ στὶς δύο μας ροπές· καὶ στὴν ἀρετὴ δηλαδὴ καὶ στὴν κακία. Καὶ βέβαια, γιὰ νὰ τὰποδείξῃ αὐτά, μεταχειρίσθηκε κι' ἄλλες πολλὰς μαρτυρίες· κυρίως ὅμως τοὺς δικούς των ἄθλους. Ἐγὼ δὲ θ' ἄρκεσθῶ νὰ εἰπῶ τὰ ὀλίγα μόνον αὐτά λόγια.

Μετάφραση Ἀνθίμου Θεολογίτη

1. Ἀναφέρεται στὸ σύγγραμμα τοῦ Ἰουδαίου ἱστορικοῦ καὶ φιλοσόφου Ἰωσήφ Φλαβίου «Περὶ Μακκαβαίων ἢ περὶ αὐτοκράτορος λογιζοῦ».

ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΜΑΡΜΑΡΥΓΑΙ

Τί σημαίνει ἡ λέξις Εὐαγγέλιο

Ἡ λέξις Εὐαγγέλιο σημαίνει καλὸ ἄγγελμα. Εἶναι τὸ καλὸ ἄγγελμα γιὰ τὸ τέλος τῆς κολάσεως. Γιὰ τὴ λύσι τῶν ἁμαρτημάτων. Γιὰ τὴ δικαιοσύνη, τὸν ἁγιασμό καὶ τὴν ἀπολύτρωσι. Γιὰ τὴν υἰοθεσία μας ἀπὸ τὸ Θεό. Γιὰ τὴν κληρονομία τῶν οὐρανῶν. Γιὰ τὴν ἀδελφοποίησί μας με τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ.

Σὲ ὅλους ἀπευθύνεται αὐτὸ τὸ καλὸ ἄγγελμα. Στους ἐχθρούς, στους ἀγνώμονες, σ' αὐτοὺς ποὺ κάθονται στὸ σκοτάδι.

Τί εἶναι τάχα ἀνώτερο ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, ἀπὸ ἓνα τέτοιο καλὸ ἄγγελμα; Τὸν Θεὸ μᾶς φανερώνει στὴ γῆ. Τὸν ἄνθρωπο στὸν οὐρανό. Κι' ὅλα ἐνωμένα μᾶς τὰ παρουσιάζει: ἄγγέλους νὰ συγχωρεῖουν με ἄνθρώπους καὶ τοὺς ἀνθρώπους νὰ γίνωνται ἴσοι με τίς ἄνω Δυνάμεις.

Τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς πληροφορεῖ ὅτι ἡ ἐχθρα πῆρε τέλος. "Ὅτι ὁ διάβολος καταισχύνεται. "Ὅτι ὁ θάνατος συντρίφθηκε. Ἡ ἁμαρτία τίθεται ἐκ ποδῶν. Ἡ πλάνη φεύγει μακρὰ. Ἡ ἀλήθεια παλιν-ορθώνεται. Ἡ ἄνω πολιτεία φυτεύεται στὴ γῆ. Ὁ λόγος τῆς ἀληθινῆς ζωῆς σπέρνεται καὶ καρποφορεῖ παντοῦ. Οἱ ἄγγελοι περιπατοῦν ἀνάμεσά μας ἐδῶ κάτω. Καὶ τὸ οὐράνιο μέλλον μας λάμπει κατακάθαρο.

"Ὅλα τὰ ἄλλα βιβλία ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο εἶναι μηδαμινῆς ἀξίας. Γιατὶ μονάχα αὐτὸ εἶναι γεμᾶτο ἀπὸ τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ χαρὰ.

(Χρυσόστομος)

Προσπαθῆστε νὰ συνάξεσθε συχνότερα

Προσπαθῆστε νὰ συνάξεσθε στὴν ἐκκλησία συχνότερα, γιὰ νὰ εὐχαριστήτε καὶ νὰ δοξάζετε τὸν Θεό. Διότι ὅταν συγκεντρώνεσθε συχνότερα, συντρίβονται οἱ δυνάμεις τοῦ Σατανᾶ. Ἐξαρθρώνεται ἡ καταστρεπτικὴ του ἰκανότης. Πῶς; Μὲ τὴν ὁμόνοια τῆς πίστεως. Τίποτε δὲν εἶναι καλύτερο ἀπὸ τὴν εἰρήνη ἀνάμεσά μας.

(Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος)

Τὸ δένδρο καὶ οἱ καρποὶ του

Ἡ πίστις κι' ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τῆς ἀληθινῆς ζωῆς. Ἀρχὴ ἡ πίστις. Τέλος ἡ ἀγάπη. Καὶ τὰ δυὸ ἐνωμένα εἶναι ὁ Θεός.

Κανεὶς δὲν ἀμαρτάνει, ὅταν στηρίζεται στὴν πίστι. Κανεὶς δὲν μισεῖ, ὅταν κατέχη τὴν ἀγάπη. «Φανερὸ τὸ δέντρο ἀπὸ τοὺς καρπούς του», λέγει ἡ Γράφη. Ἔτσι, ὅσοι λένε ὅτι ἀνήκουν στὸν Χριστό, θὰ τὸ δείξουν ἀπ' ὅσα κάνουν.

(Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος)

Τὰ μυστηριώδη πλοῖα

Τὰ χρήματα, πού ξοδεύει κανεὶς σὲ ἐλεημοσύνες, δὲν τὰ χάνει καθόλου. Τὰ φορτώνει σὲ κάποια μυστηριώδη πλοῖα. Αὐτὰ τὰ πλοῖα εἶναι οἱ ἐλεηθέντες πτωχοί. Αὐτὰ τὰ πλοῖα θὰ φθάσουν σῶα στὸ λιμάνι τῆς θείας κρίσεως, ὅπου οἱ ἐλεήμονες θὰ τὰ βροῦν καὶ θὰ πάρουν μέσα ἀπὸ τὰ ἀμπάρια τους τὸ φορτίο, πού τοὺς ἐμπιστεύθηκαν. Ὅχι πιά ὡς φθαρτὸ χρῆμα, ἀλλὰ ὡς οὐράνια χαρά.

(Μέγας Βασίλειος).

Εἶσαι ἀγωνιστῆς

Μιμήσου τὸν Παῦλο, πού ἔτρεχε, ἀγωνιζόταν καὶ πάλευε τὸν καλὸ ἀγῶνα. Σὰν καλὸς ἀγωνιστῆς, ἔχε τὰ μάτια σου τέσσερα. Προφυλάξου μὲ τὰ χέρια καὶ μὴ χάνης ἀπὸ τὰ μάτια σου τὶς κινήσεις τοῦ ἀντιπάλου, πού εἶναι τὸ πονηρὸ πνεῦμα. Προχώρει πάντα ἐμπρὸς στὸν δρόμο τῆς ἀρετῆς. Πάλευε μὲ τὸν ἀόρατο ἐχθρό, γιὰ νὰ τὸν νικήσης. Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ τέτοιον σὲ θέλει κι' ὄχι πλάδαρό καὶ δυσκίνητο.

(Χρυσόστομος)

Ἡ κατὰ Χριστὸν μωρία

Τί σημαίνει μωρία κατὰ Χριστόν; Σημαίνει τὸ ἐξῆς: Νὰ μαζεῦομε τὴ σκέψι μας ὅταν διεγείρεται κι' ἐκτροχιάζεται. Νὰ κρατᾶμε τὸν νοῦ μας ἐλεύθερο ἀπὸ τὴ γήϊνη λογικὴ. Νὰ τὸν διατηροῦμε κα-

θαρὸ κι' ἔτοιμο, ὥστε νὰ δέχεται ὅλες τὶς ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου.

Ὅταν, λοιπόν, ὁ Θεὸς παραγγέλλη κάτι, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἐρευνᾶμε μὲ νοσηρὴ περιέργεια, ἀλλὰ νὰ τὸ δεχώμαστε μὲ πίστι. Ἔτσι δὲν θὰ δεῖξουμε τὸ ἄσχημο κι' ὀλέθριο θράσος, ποὺ ὀδηγεῖ στὴν ἀπώλεια.

(Χρυσόστομος)

Τὸ λιθάρι τοῦ βλασφήμου

Ἡ Γραφή λέγει: «Ἐκεῖνος ποὺ πετᾶ πάνω του λιθάρι, τὸ προορίζει γιὰ τὴν ἴδια του τὴν κεφαλή». Τὸ χωρίο αὐτὸ ἀφορᾶ τοὺς βλασφήμους. Ὅπως δηλαδὴ ἐκεῖνος ποὺ πετᾶ πάνω του μιὰ πέτρα, θὰ τὴ δεχθῆ στὸ κεφάλι του, ἔτσι κι' ὁ βλάσφημος θὰ δῆ τὴν ὕβρι του νὰ γυρίζη καταπάνω του. Θὰ τιμωρηθῆ σκληρὰ ἀπὸ τὴ θεῖα μεγαλωσύνη.

(Μέγας Βασίλειος)

Ἐνα φοβερὸ ξίφος

Ἡ ἀχαριστία πρὸς τὶς εὐεργεσίες, ποὺ μᾶς κάνει ὁ Θεός, εἶναι ἓνα ξίφος ποὺ ὁ ἀχάριστος τὸ ἀκονίζει γιὰ τὸν ἑαυτὸ του.

(Μέγας Βασίλειος)

Ἡ δύναμις τῆς πραότητος

Τίποτε δὲν εἶναι ἰσχυρότερο ἀπὸ τὴ χριστιανικὴ ἐπιείκεια καὶ πραότητα. Γι' αὐτὸ κι' ὁ ἀπόστολος Παῦλος παραγγέλλει νὰ δεῖχνουμε αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ συμπεριφορὰ γύρω μας. Λέγει: «Ὁ δοῦλος τοῦ Κυρίου δὲν πρέπει νὰ εἶναι φίληρις, ἀλλὰ ἡπιος πρὸς ὅλους». Προσέχτε. Δὲν εἶπε «πρὸς τοὺς ἀδελφούς του». Εἶπε: «πρὸς ὅλους».

Ὁ Θεός, ποὺ πιστεύεις, εἶναι Θεὸς τῆς εἰρήνης. Γι' αὐτὸ κι' ὅταν ὁ δοῦλος τοῦ ἀρχιερέως τὸν κτύπησε, ἀποκρίθηκε ἥρεμα: «Ἄν κακὰ μίλησα, ἀπόδειξέ το. Ἄν ὁμως μίλησα καλὰ, γιατί μὲ δέρνεις;» Ὅταν, λοιπόν, ὁ Κύριος τῶν Ἀγγέλων μιᾶ τόσο μαλακὰ σ' ἔνα ὑπηρέτη, τὰ λόγια τὰ δικά μου εἶναι περιττά.

Μονάχα τοῦτο θέλω νὰ θυμᾶσαι. Ποιὸ ἦταν τὸ ἀξίωμα τοῦ ραπισθέντος. Ποιὰ ἦταν ἡ εὐτέλεια τοῦ ραπίσματος Καὶ πόσο μεγάλη

ὑβρί ἀποτελοῦσε ἐκεῖνο τὸ ράπισμα. Τίποτε δὲν ἦταν ἐξευτελιστικώτερο ἀπ' αὐτὸ τὸ κτύπημα. Κι' ὅμως ὁ Ἰησοῦς τὸ ὑπέμεινε, γιὰ νὰ δώσῃ καὶ σὲ μᾶς ἓνα ὑπέροχο μάθημα.

(Χρυσόστομος)

Ἐπλοῖ περαστικοί

Δὲν κατάλαβες ὅτι εἶναι πρόσκαιρος καὶ διαβατικός ὁ παρῶν βίος; Δὲν εἶσαι ἐγκατεστημένος ἐδῶ, ἀλλὰ ὁδοιπóρος. Ἐννόησες τί εἶπα; Δὲν εἶσαι ἐγκατεστημένος ἐδῶ, ἀλλὰ ἀπλὸς περαστικός. Μὴν πῆς· ἔχω αὐτὴ τὴν πόλι ἢ ἐκείνη. Κανεὶς δὲν ἔχει δικὴ του πόλι. Ἡ πόλις εἶναι ἐκεῖ ψηλά. Τὰ παρόντα εἶναι ὁδός. Ὁδεύουμε, λοιπόν, κάθε μέρα, ὅσο ζοῦμε ἐδῶ κάτω. Ὅταν μπῆς σὲ πανδοχεῖο, πές μου, στολίζεις τὸ πανδοχεῖο; Ὅχι. ἀλλὰ τρῶς καὶ πίνεις, καὶ βιάζεσαι νὰ συνεχίσῃς τὸ ταξίδι σου. Γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ προσκολλᾶσαι στὰ ἐπίγεια.

(Χρυσόστομος)

Προσευχὴ στὸν Χριστὸ

Δὲν ἄκουσα τὴ φωνὴ Σου. Παρήκουσα τὸ θέλημά Σου, ποῦ εἶναι ἀποτυπωμένο στὴν Ἁγία Γραφή. Γι' αὐτὸ κι' εἶμαι ἀκάθαρτος σωματικὰ καὶ πνευματικὰ ἀπὸ τοὺς ρύπους τῆς ἁμαρτίας. Μὴ μὲ παραβλέψῃς, Κύριε, καὶ μὴ μὲ προσπεράσῃς ἀδιάφορα.

(Ἄνδρέας ὁ Κρήτης)

Ὁ καιρὸς φεύγει...

Σὰν ὄνειρο, σὰν ἀγριολούλουδο τρέχει ὁ καιρὸς τοῦ βίου μου. Κι' ἐγώ, προσκολλημένος στὶς ἡδονὲς τοῦ κόσμου, ἐσύλησα τοῦ νοῦ τὴν ὠραιότητα. Ντύθηκα τὸν κουρελλιασμένο χιτῶνα τῆς ἁμαρτίας, ποῦ μοῦ τὸν ὕφανε ὁ Διάβολος μὲ τὴ συμβουλή, ποῦ ἔδωσε σὰν φίδι στοὺς πρωτοπλάστους.

(Ἄνδρέας ὁ Κρήτης).

Ἡ ἀξία τοῦ ἐκκλησιασμοῦ

Λέγουν μερικοί: «Προτιμῶ νὰ προσευχηθῶ στὸ σπίτι μου. Δὲν

χρειάζεται νά πάω στήν ἐκκλησία. Ὁ Θεός εἶναι παντοῦ καί μ' ἀκούει».

Ἄπατᾶς τόν ἑαυτό σου, ἀγαπητέ. Εἶναι φυσικά δυνατόν νά προσευχηθῆς καί στοῦ σπίτι σου. Ἀλλά δέν θά προσευχηθῆς ὅπως στήν ἐκκλησία. Οἱ ἀτομικές προσευχές δέν εἰσακούονται, ὅταν δέν συνοδεύονται κι' ἀπό τίς ὁμαδικές. Ἐδῶ στήν ἐκκλησία ὑπάρχει κάτι περισσότερο ἀπ' ὅ,τι στοῦ σπίτι σου. Ὑπάρχει ἡ ὁμόνοια, ἡ συμφωνία, ὁ σύνδεσμος τῆς ἀγάπης.

Ὅπως θυμᾶστε, πρὸ δέκα ἐτῶν, συνελήφθη κάποιος ἀξιωματοῦχος ὡς συνωμότης. Τόν ἔδεσαν μὲ σχοινιά ἀπὸ τὸν λαιμὸ καί τὸν ὠδήγησαν στοῦ τόπου τῆς ἐκτελέσεως. Τότε, ὅμως, ὅλοι οἱ κάτοικοι ἔτρεξαν στοῦ ἵπποδρόμο. Καί σύσσωμος ὁ λαὸς ἄρπαξε μὲ τίς ἱεσίες του ἀπὸ τὴν ὀργή τοῦ βασιλέως τὸν καταδικασθέντα. Κι' ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἀπηλλάγη.

Γιὰ νά καταπραῦνετε τὴν ὀργή τοῦ ἐπιγείου βασιλέως, τρέξατε ὅλοι μαζί, μὲ τὰ παιδιά καί τίς γυναῖκες σας. Ὅταν, ὅμως, πρόκειται νά ἐξιλεώσετε τὸν βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὅταν πρόκειται νά σώσετε ἀπὸ τὴν ὀργή του ὄχι ἕναν ὅπως τότε ἀλλὰ τοὺς ἴδιους τοὺς ἑαυτοὺς σας, κάθεστε ἔξω καί δέν τρέχετε ὅλοι μαζί μέσα.

Δέν εἶναι παράλογη αὕτη ἡ συμπεριφορά;

(Χρυσόστομος)

Ἡ καλλονὴ τῆς ταπεινοφροσύνης

Γιὰ νά καταλάβῃς τί μεγάλο κι' ὑπέροχο πρᾶγμα εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη, φτιάξε μὲ τὴ φαντασία σου δυὸ ἀμάξια. Ζεῦξε στοῦ ἕνα τὴ δικαιοσύνη μὲ τὴν ὑπερηφάνεια. Ζεῦξε στοῦ ἄλλο τὴν ἀμαρτωλότητα μὲ τὴν ταπεινοφροσύνη. Ποιὸ ἀπὸ τ' ἀμάξια αὐτὰ θά τρέξη γρήγορα κι' ὁμοιὰ καί θά φτάσῃ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν; Τὸ δεύτερο. Γιατί;

Τὸ ζεῦγος τῆς ἀμαρτωλότητος θά ξεπεράσῃ τὴ δικαιοσύνη, ὄχι χάρι στήν ἰκανότητα τῆς ἀμαρτωλότητος, ἀλλὰ χάρι στήν ἰκανότητα τῆς ὁμοζύγου ταπεινοφροσύνης. Τὸ ἄλλο ζεῦγος θά καθυστερήσῃ καί θά τσακισθῇ ὄχι λόγῳ τῆς ἀδυναμίας τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ λόγῳ τοῦ ὀγκώδους βάρους τῆς ὑπερηφανείας.

“Ὅπως δηλαδή ἡ ταπεινοφροσύνη μὲ τὸ μέγα πνευματικό της ὕψος νικᾷ τὴ βαρύτητα τῆς ἁμαρτίας κι’ ἀνεβαίνει στὸν οὐρανό, ἔτσι κι’ ἡ ὑπερηφάνεια μὲ τὸ ὀγκῶδες βάρος της κατορθώνει νὰ ὑπερ- νικήσῃ τὴ δικαιοσύνη καὶ νὰ τὴν τραβήξῃ εὐκόλα πρὸς τὰ κάτω.

Καὶ τὰ λέγω αὐτά, ὄχι γιὰ νὰ σᾶς συστήσω ν’ ἁμαρτάνετε, ἀλλὰ γιὰ νὰ εἴστε ταπεινόφρονες.

“Ὅς γίνουμε, λοιπόν, ἑρασταὶ τῆς ταπεινοφροσύνης. “Ὅς χρη- σιμοποιῶμε τὴν ταπεινοφροσύνη ὡς φάρμακο καμωμένο ἀπὸ δά- κρυα, καρτερία κι’ ἐπιμονή. Μ’ αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ βρῆ ἡ ψυχὴ μας τὴν ὑγεία της καὶ τὴ μέλλουσα ζωὴ θὰ κερδίσουμε ἀσφαλῶς.

(Χρυσόστομος)

Ἐπίδοσις ΑΚΥΛΛΑ

Ὁ «Ἐφημέριος» εἶνε πρόθυμος νὰ δίδῃ ἀπαντήσεις εἰς ἐρωτήσεις ἐπὶ ἀποριῶν, ἀνα- φερομένων εἰς ζητήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν σχέ- σιν πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Ἐφημερίου (ποιμαντι- κόν, λειτουργικόν κλπ.). Ἐπομένως οἱ εὐλα- βέστατοι Ἐφημέριοι δύνανται νὰ ἀπευθύνουν πρὸς τὸν «Ἐφημέριον» ἐρωτήματα ἐπὶ τοιού- των ἀποριῶν. Αἱ ἀπαντήσεις εἰς αὐτοὺς θὰ δί- δονται εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας, εἴτε εἰς ἄλλην εἰδικὴν σελίδα.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ταχ. ἐπιταγὰς πρὸς τὰ περιοδικὰ «Ἐκκλησία», «Θεολογία» καὶ «Ἐφημέριος», ὅπως σημειῶσιν ἐπ’ αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς ἀποστολῆς.

ΕΟΡΤΟΔΡΟΜΙΟΝ

8 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΝΑΞΙΝ ΤΩΝ ΠΑΜΜΕΓΙΣΤΩΝ ΤΑΞΙΑΡΧΩΝ

ΣΤΑΘΕΡΟΙ ΕΝ ΤΩ, ΛΓΛΘΩ,

«Ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν ὡς ἀστροπήν
ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα» (Λουκ. ι' 18)

Με πολλὴν χαρὰν οἱ Ἑβδομήκοντα ἀπόστολοι ἀναγγέλλουν εἰς τὸν Κύριον ὅτι «καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσονται (εἰς αὐτούς) ἐν τῷ ὀνόματί Του». Τὴν ἐνθουσιώδη δὲ αὐτὴν ἀναγγελίαν τῶν Ἑβδομήκοντα ὁ Κύριος ὑποδέχεται μὲ τὰς λέξεις: «ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν ὡς ἀστροπήν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα». Λέγει δηλ. ὅτι ἤδη, ἀφ' ὅτου ἤρχισε τὸ σωτήριον ἔργον Του ἐπὶ τῆς γῆς, ἀφ' ὅτου οἱ μαθηταὶ καὶ ἀπόστολοί Του ἤρχισαν νὰ ἐκβάλλωσι τὰ δαιμόνια, ἐξέπεσεν ὁ Σατανᾶς ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς κυριαρχίας του ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ προμηνύεται ἡ πλήρης ἀνατροπὴ τῆς δυνάμεώς του, διὰ τῆς στροφῆς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὸν Σωτῆρα.

Οἱ λόγοι ὅμως αὐτοὶ τοῦ Κυρίου δὲν ἐθεωρήθησαν ἄσχετοι πρὸς τὴν παναρχαίαν ἐκείνην κρίσιν πού συνέβη μεταξὺ τοῦ ἀγγελικοῦ κόσμου, ὁπότε ἐξέπεσεν ὁ Ἐωσφόρος ἀπὸ τὰς ἀνωτέρας τάξεις τῶν ἀγγέλων καὶ ἔγινε δαίμων, σατανᾶς. Ἡ κρίσις αὐτὴ καὶ ἡ δοκιμασία τῶν ἀγίων ἀγγέλων εἶναι διδακτικώτατον θέμα διὰ τὴν παροῦσαν ἐορτὴν, τὴν ἀφιερωμένην εἰς τὰ ἀγγελικὰ Τάγματα.

1. Ὁ ἀπόστολος Πέτρος ὁμιλεῖ περὶ «ἀγγέλων ἀμαρτησάντων» καὶ λέγει ὅτι «ὁ Θεὸς ἀγγέλων ἀμαρτησάντων οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ σειραῖς ζόφου τετραρῶσας παρέδωκεν εἰς κρίσιν τηρουμένους» (Β' Πέτρ. β' 4). Ρητῶς δηλ. ἀναφέρει ὅτι τὸ κακόν, ἡ ἀμαρτία, ἠπειλήσεν καὶ αὐτὸν τὸν ἀγγελικὸν κόσμον καὶ παρέσυρε μάλιστα ὠρισμένους ἐκ τῶν ἀγγέλων, τῶν ὁποίων ὁ Θεὸς «οὐκ ἐφείσατο», ἀλλ' ἐτιμωρήθησαν μὲ αὐστηρὰν κρίσιν. [πρβλ. καὶ Ἰούδα Α' 6]. Δὲν θὰ ἀναφερθῶμεν οὔτε εἰς τὸν Προφήτην Ἡσαΐαν, ὁ ὁποῖος παρουσιάζει τὸν Ἐωσφόρον διανοηθέντα νὰ ἐξισωθῇ μὲ τὸν Θεὸν καὶ λέγοντα «ἀναβήσομαι ἐπάνω τῶν νεφῶν, ἕσομαι ὅμοιος τῷ Ὑψίστῳ» (ιδ' 14), οὔτε ἐκ τῆς Κ.Δ. - εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν τοῦ Ἰωάννου, ὅπου ἐξεικονίζεται ὁ αἰώνιος ἀγὼν τοῦ κράτους τῆς ἀμαρ-

τίας κατὰ τῆς βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, μὲ μίαν εἰκόνα, πού ὑπενθυμίζει ἀκριβῶς, ὅτι ὁ Σατανᾶς μετὰ τῶν ἀγγέλων του κατερρίφθη καὶ ἐξετοπίσθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, κατόπιν ἀγῶνος ἐναντίον του ἐκ μέρους τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ καὶ τῶν ἄλλων ἁγίων ἀγγέλων. [«Καὶ ἐγένετο πόλεμος ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ ἐπολέμησαν μετὰ τοῦ δράκοντος· καὶ ὁ δράκων ἐπολέμησε καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἴσχυσαν, οὔτε τόπος εὑρέθη αὐτῶν ἔτι ἐν τῷ οὐρανῷ· καὶ ἐβλήθη ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος ὁ καλούμενος διάβολος καὶ ὁ σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν· καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ ἐβλήθησαν» (Ἀποκ. ιβ' 7)].

Θὰ ἐμβαθύνωμεν ἑμῶς εἰς τὰ οὐράνια αὐτὰ συμβάντα, διὰ νὰ ὑπογραμμίσωμεν τὸ βαρυσήμαντον δίδαγμα, πού προκύπτει ἀπὸ τὴν στάσιν τῶν ἁγίων ἀγγέλων ἀπέναντι τῆς ἀμαρτίας, ὅταν ἠθέλησε νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ εἰς αὐτούς. Ὅτι δηλ., ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη τὴν εἰσήγησιν τοῦ πονηροῦ καὶ ἐδελεάσθη καὶ παρεσύρθη εἰς τὸ κακὸν καὶ τὴν ἀμαρτίαν, αἱ ἀγγελικαὶ τάξεις ἀντέδρασαν τελείως διαφορετικὰ, μόλις παρουσιάσθη πρὸ αὐτῶν ἡ σατανικὴ ἐνέργεια καὶ πρόκλησις. Ὅπως χαρακτηριστικὰ ἐκδιηγεῖται ἡ παράδοσις, ὁ ἀρχάγγελος Μιχαὴλ λαμβάνει ἐνεργὸν πρωτοβουλίαν· φωνάζει πρὸς ὅλας τὰς ἀγγελικὰς τάξεις τὸ «πρόσχωμεν» καὶ τὸ «στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου»· καλεῖ τὸν ἀγγελικὸν κόσμον εἰς συναργεμὸν καὶ σθεναρὰν ἀντίστασιν, διὰ νὰ ἀποκρούσουν τὴν ἀσεβῆ καὶ ἀντίθεον κρούσιν τοῦ Σατανᾶ καὶ νὰ ἐμμένουν σταθερῶς εἰς τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ὑποταγὴν καὶ ἀφοσίωσιν.

Πρέπει νὰ γνωρίζωμεν, ἀγαπητοί, ὅτι δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἐμονιμοποίησαν τὴν πρὸς τὸ ἀγαθὸν ροπὴν καὶ κλίσιν των. Ἐὰν καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀπέκρουε τὸν πονηρὸν καὶ δὲν παρεσύρετο ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὴν διάπραξιν τῆς (προπατορικῆς) ἀμαρτίας, θὰ ἐπῆρχετο, καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἄμεσον ἀποτέλεσμα, ἡ ὀριστικὴ καὶ ἀναλλοίωτος στροφή μας πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἀγιότητα, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ πλέον τὸ ἐνδεχόμενον νὰ ἀμαρτήσωμεν ποτέ, διότι θὰ ἦτο ξένη πρὸς τὴν φύσιν μας πλέον ἡ κλίσις πρὸς τὸ κακόν, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει τοῦτο μετὰ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι, ἅπαξ δοκιμασθέντες καὶ νικήσαντες τὸ κακόν, εἶναι ἀδύνατον πλέον νὰ μετακινήθοῦν ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς ἐμφύτου καὶ παγίας ἀγιότητος.

2. Ὑπάρχει, ἐν τούτοις, καὶ δι' ἡμᾶς τρόπος νὰ ἐδραιώσωμεν τὴν θέσιν μας, καὶ αὐτὴν τὴν φύσιν μας μέχρις ἐνὸς σημείου νὰ

μεταβάλωμεν, ὥστε νὰ προσκολληθῆ καὶ προσηλωθῆ εἰς τὸ ἀγαθὸν καὶ τὴν ἀρετὴν. Ἵποκειμέθα βεβαίως πάντοτε εἰς πτώσεις. Καὶ διὰ τοὺς ἀγιωτέρους ἀνθρώπους ἐλέγχθη τὸ «δοκῶν ἐστάναι, βλεπέτω μὴ πέση (Α΄ Κορ. ι' 12)». Ὁ,τι ἕμως κατωρθώθη ὑπὸ τῶν ἀγίων ἀγγέλων — καὶ ὅ,τι δὲν ἐπέτυχεν ὁ πρωτόπλαστος ἄνθρωπος — τὴν ἐδραίωσιν τ. ἐ. εἰς τὸ ἀγαθόν, δύναται, εἰς ἀρκετὸν βαθμόν, νὰ ἐπιτύχη ὁ ἐν Χριστῷ ἀναγεγεννημένος ἄνθρωπος. Ὁ χριστιανός, πού ἀγωνίζεται πνευματικῶς ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας καὶ τελεῖ ὑπὸ τὴν κατεργασίαν τῆς θείας Χάριτος, προάγεται σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τελειοποιεῖται καὶ φθάνει εἰς τὸ σημεῖον νὰ μὴ ἁμαρτάνη, καθὼς μᾶς βεβαιώνει περὶ τούτου ὁ ἱερός Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, λέγων· «πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ ἁμαρτίαν οὐ ποιεῖ, ὅτι σπέρμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ μένει καὶ οὐ δύναται ἁμαρτάνειν, ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται». Καὶ ἀλλαχοῦ πάλιν λέγει· «Οἶδαμεν, ὅτι πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐχ ἁμαρτάνει, ἀλλ' ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Θεοῦ τηρεῖ ἑαυτὸν καὶ ὁ πονηρὸς οὐχ ἄπτεται αὐτοῦ» (Α΄ Ἰωάν. γ' 9 καὶ ε' 18). Δὲν ἐννοεῖ, ἀσφαλῶς, ὁ Εὐαγγελιστὴς, ὅτι εἶναι φύσει ἀδύνατον καὶ ὁ ἀναγεγεννημένος ἄνθρωπος νὰ ἁμαρτήσῃ. Διότι, ἐὰν δὲν προσέξῃ κάποτε καὶ ἀδιαφορήσῃ, ἢ πτώσις δὲν εἶναι δύσκολος. Ἀλλὰ θέλει νὰ εἴπῃ ὁ θεῖος ἀπόστολος, ὅτι, ὅταν ὁ ἄνθρωπος παραδώσῃ τὴν καρδίαν του καὶ τὴν θέλησίν του εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὁ Θεὸς διὰ τῆς θείας Του χάριτος τὸν τελειοποιήσῃ, τὸν ἀναπλάσῃ καὶ τὸν ἀναγεννήσῃ, τότε ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, τὸ τέκνον αὐτὸ τοῦ Θεοῦ, ἐφ' ὅσον προσέχει καὶ διατηρεῖ πάντοτε τὴν ἀγαθὴν θέλησιν, δὲν ἁμαρτάνει, ἀλλ' ἐκτελεῖ πιστῶς πάντοτε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ παραμένει εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἐνισχύει νὰ ἀποφεύγῃ τὴν ἁμαρτίαν καὶ νὰ ἐργάζεται τὴν ἀρετὴν. Δὲν πρόκειται βεβαίως περὶ τῶν λεγομένων συγγνωστῶν ἁμαρτημάτων, εἰς τὰ ὁποῖα ὅπωςδήποτε κάθε ἄνθρωπος ὑποπίπτει, ἀλλὰ περὶ σοβαρωτέρων καὶ βαρυτέρων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ ἀναγεγεννημένος χριστιανὸς εἶναι ἀπηλλαγμένος.

Ὅσο λοιπὸν βλέπομεν ὅτι δὲν ἀποστρεφόμεθα καὶ δὲν ἀποδοκιμάζομεν ἀμέσως μίαν κακὴν τάσιν ἢ σκέψιν, σημαίνει ὅτι δὲν ἔχομεν ἀκόμη ἀναγεννηθῆ. Καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ συνεχίσωμεν τὴν προσπάθειαν τῆς καταπολεμήσεως τῶν ἐλαττωμάτων καὶ ἀδυναμιῶν μας, καὶ νὰ καταφεύγωμεν, ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερον, εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς θείας χάριτος,

δι' ὄλων τῶν ἁγιαστικῶν μέσων πού ἔθεσεν ὁ Κύριος εἰς τὴν διάθεσίν μας. Αὐξήσεις πρὸ πάντων τῆς προσευχῆς, τῆς ἐποικοδομητικῆς μελέτης καὶ τῆς συμμετοχῆς εἰς τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ τῆς προσοχῆς καὶ τοῦ ζήλου. Τοιουτοτρόπως θὰ στερεωθῶμεν ἐν τῇ κατὰ Χριστὸν ζωῇ. Θὰ ἐγκλιματισθῶμεν εἰς τὸ κλίμα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Θὰ «μορφωθῆ ἢ Χριστὸς ἐν ἡμῖν». Θὰ λυτρωθῶμεν ἀπὸ τὴν «εὐπερίστατον ἀμαρτίαν». Ἡ ζωὴ μας, ὑφ' ὄλας τῆς τὰς ἐκδηλώσεις, θὰ γίνεταὶ εὐγενεστέρα, πράγματι ἀνωτέρα, ζωὴ οὕτως εἰπεῖν ἀγγελικὴ, μὲ τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ σταθεροῦ προσανατολισμοῦ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΦΙΛΙΠΠΟΝ

Η ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΝΩΡΙΜΙΑ

«Κύριε θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν» (*)

(Ἰω. ιβ' 21)

Φίλιππος. Ὄνομα ἑλληνικόν. Τὸ φέρει ὁ σήμερον ἑορταζόμενος Ἀπόστολος. Τὸ ὄνομά του γίνεται ἀφορμὴ νὰ τὸν πλησιάσουν κάποτε οἱ Ἕλληνες, κατὰ τὰς παραμονὰς τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου. Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα εἶχον ἔλθει ὡς προσκυνηταὶ εἰς Ἱεροσόλυμα. Καὶ ἦσαν προσήλυτοι εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν οἱ Ἕλληνες ἐκεῖνοι. Εἶχον δὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἴδουν τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Πρὸς ποῖον ἦτο δυνατὸν ν' ἀποταθοῦν πρὸς τοῦτο; Πρὸς ποῖον ἄλλον ἐκ τοῦ περιβάλλοντος τοῦ Κυρίου, εἰμὴ πρὸς τὸν μαθητὴν ἐκεῖνον πού ἔφερε Ἕλληνικὸν ὄνομα, τὸν Φίλιππον. «Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν». Εἶναι ἡ παράκλησις πού τοῦ ἀπηύθυναν. Παράκλησις καὶ ἐπιθυμία ἀξιέπαινος. Ἐνεθουσίασε τὸν Κύριον ἡ ἐπιθυμία τῶν Ἑλλήνων νὰ τὸν ἴδουν. Καὶ τὴν συνεσχέτισε μὲ τὴν δόξαν Του, πού θὰ ἐπηκολούθει μετὰ τὰ ἐπικείμενα Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν Του. «Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα — εἶπεν — ἵνα δοξασθῆ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου». Πράγματι δέ· ἐὰν πάντα τὰ ἔθνη,

(*) Ἡ καθωρισμένη Ἀποστολικὴ περικοπὴ τῆς ἡμέρας (Πράξ. ἡ' 26-39) δὲν ἀφορᾷ εἰς τὸν ἑορταζόμενον σήμερον Ἀπόστολον Φίλιππον, ἀλλ' εἰς τὸν ὁμώνυμον αὐτοῦ ἐκ τῶν ἑπτὰ Διακόνων. Διὰ τοῦτο εἰς τὴν παρούσαν ὁμιλίαν ἀφορμώμεθα ἐκ ρητοῦ ἀφορῶντος εἰς τὸν ἑορταζόμενον Ἀπόστολον· ἐν τῇ διαπραγματεύσει δὲ τοῦ θέματος ἀναφερόμεθα ἐν πολλοῖς καὶ εἰς τὴν εὐαγγελικὴν περικοπὴν τῆς ἡμέρας.

δσα ἐδέχθησαν τὸν Χριστὸν καὶ τὸν Χριστιανισμόν, εἶναι θρίαμβος καὶ νίκη καὶ δόξα Αὐτοῦ, ὑπὲρ πάντα ὅμως οἱ Ἕλληνες ἔγιναν τὰ εὐθετώτερα καὶ εὐχρηστότερα ὄργανα τῆς δόξης Του καὶ τῆς ἐπεκτασεως τοῦ Εὐαγγελικοῦ Του κηρύγματος.

Ἄλλ' ἄς ἐμβαθύνωμεν εἰς τὴν ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν των «Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν».

1. Ἀσφαλῶς δὲν ἐζητοῦσαν νὰ ἴδουν ἀπλῶς τὸν Κύριον. Ἦτο εὐκόλον ἄλλωστε νὰ τὸν ἀτενίσουν. Ἐκήρυττε καὶ ἐνεφανίζετο δημοσίᾳ. Μποροῦσαν λοιπὸν νὰ τὸν ἀντικρύσουν μακρόθεν. Ἄλλὰ ζητοῦν ἰδιαιτέραν μετ' Αὐτοῦ συνέντευξιν. Εἰς τοῦτο ἀρορεῖ ἢ διὰ τοῦ Φιλίππου ὑποβαλλομένη παράκλησις. Ἐπιθυμοῦν γνωριμίαν μετὰ τοῦ Κυρίου ἐκ τοῦ πλησίον.

Εἰς τοῦτο εἶναι ἀξιομίμητοι καὶ ἐκ μέρους ἡμῶν. Διότι κατανουῶν τὴν ἀνεκτίμητον ἀξίαν μιᾶς τοιαύτης γνωριμίας. Καὶ ἐτιβάλλεται ὅλοι νὰ κατανοήσωμεν τοῦτο.

Πολλὰς γνωριμίας κάμνει κάθε ἄνθρωπος εἰς τὴν ζωὴν του. Καὶ διὰ τὰς σπουδαιότερας ἐξ αὐτῶν ἐκδηλώνεται συνήθως πολὺ ἐνδιαφέρον. Ἐπίσημοι πρὸ πάντων γνωριμίαι καὶ ἄλλαι ἀποφύρουσαι σπουδαῖα ὄφελῃ ἐπιδιώκονται. Εἶναι ὅμως ἀσύγκριτος ἢ ἀξία τῆς μετὰ τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ γνωριμίας.

Αἱ ἐξ αὐτῆς ὄφελειαι ἀναφέρονται εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς σωτηρίας ἡμῶν. «**Αὕτη ἐστὶν ἡ αἰώνιος ζωὴ, εἶνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστὸν**», εἶπεν ὁ Κύριος (Ἰω. ιζ' 3.) Τί σπουδαιότερον ἀπὸ τοῦ νὰ γνωρίσῃ κανεὶς τὸν δοτῆρα, τὸν τρόπον καὶ τὰ μέσα τῆς σωτηρίας;

Ἐξ ὅλων τῶν θρησκευτικῶν στοιχείων καὶ ἐκδηλώσεων προέχει, δι' ἓνα χριστιανόν, νὰ γνωρίσῃ τὸν Σωτῆρά Του.

Εἰς οἰανδήποτε ἄλλην θρησκείαν εἶναι νοητὸν νὰ ἀγνοήσῃ τις τὸν ἰδρυτὴν αὐτῆς καὶ ν' ἀποβλέψῃ μόνον εἰς τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν διδασκαλίαν, ἢ ἀπλῶς τὴν ἠθικολογίαν τῆς. Εἰς τὸν Χριστιανισμόν τοῦτο εἶναι ἀδύνατον. Χριστιανισμὸς χωρὶς κέντρον καὶ καρδίαν τὸν Χριστὸν εἶναι ἀδιανόητος. Ἄν παραμερισθῇ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ πίστις πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, εἶναι «κενὸν τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ἡμῶν» (Α' Κορ. ιε' 14). Ὅλα τὰ ἄλλα ὅσα ἀποτελοῦν τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν: Εὐαγγέλιον, Ἐκκλησία, λατρεία, Μυστήρια κλπ., μόνον ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν τῆς συνδέσεως αὐτῶν καὶ τῶν ἐνδιαφερομένων πιστῶν μετὰ τῆς θείας προσωπικότητος τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἔχουν ὑφίστην ἀξίαν καὶ νόημα. Ἄλλως εἰς οὐδὲν ὠφελοῦν τοὺς ἀγνοοῦντας τὸν Χριστὸν ὡς Ἰῶν τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Εἶναι, ἐπομένως, ἀπαραίτητον νὰ εἰπῶμεν καὶ ἡμεῖς τὸ «θέλομεν τὸν

Ἰησοῦν ἰδεῖν» θέλομεν νὰ γνωρίσωμεν τὸν Σωτῆρα.

2. Ὁ Ἄπ. Φίλιππος ἔχει καὶ δι' ἡμᾶς τρόπον, νὰ μᾶς διευκολύνη σχετικῶς, ὅπως τότε τοὺς Ἑλληνας.

Ἐνθυμεῖσθε μίαν ὑπόδειξιν του, πολὺ ἀποτελεσματικὴν, ποὺ ἔκαμε πρὸς τὸν φίλον του Ναθαναήλ; Εἰς τὰς δυσκολίας τοῦ φίλου του ἐκείνου, προκειμένου νὰ δεχθῆ τὰς πρώτας περὶ τοῦ Χριστοῦ πληροφορίας, ὑπέδειξε τὸ «ἐρχοῦ καὶ ἴδε». Αὐτὸ λέγει καὶ πρὸς ἡμᾶς.

Μᾶς λέγει, ἐν πρώτοις «ἐρχοῦ».

Τὸ «ἐρχοῦ» σημαίνει πλησίασε. Ἐλα κοντά! Μὴ στέκης εἰς ἀπόστασιν. Πράγματι δὲ πολλοὶ ἄνθρωποι δὲν ἀποφασίζουσι νὰ πλησιάσουν τὸν Χριστόν. Εἴτε τοὺς δυσκολεύει τὸ πρῶτον βῆμα, ἢ πίστις εἰς τὴν θεότητά του καὶ τὴν ὅλην διδασκαλίαν του. Εἴτε φοβοῦνται, μᾶλλον, τοὺς περιορισμοὺς ποὺ ἐπιβάλλει εἰς τὴν ζωὴν μας. Ἡ, ἄλλοι, ἀρκοῦνται εἰς κάποιαν ἐξ ἀποστάσεως θρησκευτικότητα, καὶ θεωροῦν ὑπερβολὴν, διὰ τὸν ἑαυτὸν τοὺς ἢ τὰ παιδιὰ τους, νὰ γνωρίσουν πλησιέστερα καὶ πληρέστερα τὴν χριστιανικὴν διδασκαλίαν καὶ ζωὴν.

Πρὸς ὅλας αὐτὰς τὰς ἐπιφυλακτικότητας ἀπευθύνεται τὸ «ἐρχοῦ» τοῦ Ἄπ. Φιλίππου. Εἶναι συμβουλὴ, νὰ γευθῆ καὶ νὰ δοκιμάσῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου. Εἶναι, ἐπὶ τέλους, κλήσις εἰς ἓνα θετικὸν πειραματισμόν.

— Εἶναι δὲ τόσον βέβαιος ὁ Φίλιππος περὶ τῆς ἐπιτυχίας ἐνὸς τοιοῦτου πειράματος, ὥστε προσθέτει μετὰ βεβαιότητος: «καὶ ἴδε». Δηλ. ἔλα καὶ θὰ ἰδῆς. Ἀφοῦ δηλ. ἔλθης ἐγγύτερον πρὸς τὰ πράγματα, θὰ βεβαιωθῆς περὶ τῆς ἀξίας τοῦ μηνύματος τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. «Γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς» (Ἰω. γ' 32). Ἡ προσωπικὴ γνωριμία (διὰ πράξεως καὶ ἐφαρμογῆς) τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας καὶ ζωῆς ἐλευθερώνει πράγματι ἀπὸ τὴν τυραννίαν τῶν παθῶν τῆς ἀμαρτίας καὶ ἀπὸ τὰ «ὀψώνια τῆς ἀμαρτίας». Καὶ βλέπει κανεὶς πράγματι, ὅτι εὐρισκόμενος εἰς στενὸν σύνδεσμον μετὰ τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶναι ποτὲ «ὡσπερ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα» (Α' Θεσ. δ' 13). Καὶ πείθεται ἀδιστακτικῶς, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι «Θεοῦ δύναμις καὶ Θεοῦ σοφία» (Α' Κορ. 24)· καὶ Αὐτὸς ἐξασφαλίζει τὴν χαρὰν καὶ τὴν εἰρήνην.

*

Εἴθε οἱ σημερινοὶ ἑορτασταὶ τοῦ Ἄπ. Φιλίππου νὰ τὸν πλησιάσωμεν «θέλοντες τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν». Ἀκούοντες δὲ τὴν ἀπάντησιν του «ἐρχοῦ καὶ ἴδε», νὰ εὐρωμεν δι' αὐτῆς ὁδὸν ζωῆς καὶ σωτηρίας.

† Ἀρχιμ. ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ ΒΑΛΛΗΝΔΡΑΣ

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

Υπό του Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Θεοκλήτου κατετέθη εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ὑπὲρ τῆς προικοδοτήσεως ἀπόρων κορασιδῶν ἱερῶν τῆς ὑπαίθρου ποσὸν δραχ. 33.852, ἀντιστοιχοῦν εἰς τοὺς μήνας Ἰούλιον καὶ Αὐγούστου. Ἦδη ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου τρ. ἔτους μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου κατετέθησαν ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῶν δραχ. 128.435, ἐπροικοδοτήθησαν δὲ ἐκ τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ 12 κορασιδῆδες ἀπόρων ἐφημερίων τῆς ὑπαίθρου. Ἐλαβεν ἐκάστη ἐξ αὐτῶν δραχ. 10.000.

Υπό τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἐξεδόθη ἡ ὑπ' ἀριθ. 36 Ἐγκύκλιος «Περὶ διακοπῆς τῆς ἀσφαλιστικῆς σχέσεως τῶν παρὰ τῷ Τ.Α.Κ.Ε. ἠσφαλισμένων Ἱεροψαλτῶν, ἀφ' ἧς οὗτοι ἀσκήσουν καὶ ἕτερον ἐπάγγελμα». Ἡ ἐν λόγῳ Ἐγκύκλιος ἔχει ὡς ἐξῆς :

Πρὸς

Ἀπάσις τὰς Ἱερὰς Μητροπόλεις καὶ Ἐπισκοπὰς καὶ τὰ Τοπικὰ Τ.Α.Κ.Ε.

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν ὑμῖν, ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 249/2-7-59 ἀποφάσεως αὐτοῦ, ἐξημερῶσαν τὴν παράγρ. 2 τοῦ άρθρου 6 τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε., τὴν ἀφορῶσαν τὴν εἰς αὐτὸ ἀσφάλισιν τῶν Ἱεροψαλτῶν, ἀπεδέχθη, ὅτι ἡ ἀσφαλιστικὴ σχέσις τῶν παρὰ τῷ Τ.Α.Κ.Ε. ἠσφαλισμένων Ἱεροψαλτῶν διακόπτεται, ἀφ' ἧς τυχὸν οὗτοι ἤθελον ἀσκήσει καὶ ἕτερον ἐπάγγελμα πλὴν τοῦ Ἱεροψάλτου.

Παρακαλοῦμεν ὅθεν ὑμᾶς ὅπως ἀγαθυνθῆτε καὶ καταστήσητε τοῦτο γνωστὸν εἰς τοὺς ἠσφαλισμένους παρὰ τῷ Τ.Α.Κ.Ε. Ἱεροψάλτας, τοὺς ὑπηρετοῦντας ἐν τῇ Ὑμετέρᾳ Ἐπαρχίᾳ.

Μετὰ σεβασμοῦ

Ὁ Διευθύνων Σύμβουλος

ΚΩΝ. Σ. ΣΠΥΡΟΠΟΣΛΟΣ

Α Λ Λ Η Λ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

Αἰδεσ. Παπαχρηῆστον, Ἐφημέριον Δ.α.σ. Διὰ νὰ λάβετε δάνειον, πρέπει νὰ υποβάλετε αἴτησιν εἰς τὸ ΤΑΚΕ μέσω τῆς Ἱ. Μητροπόλεως σας. Δι' ἀπλοῦν δάνειον, μέχρι 5.000 δραχμῶν, δὲν ἀπαιτεῖται πλὴν τῆς αἰτήσεως, ἕτερον δικαιολογητικόν. Ἐὰν ὅμως πρόκειται νὰ ζητήσετε ποσὸν μεγαλύτερον τότε μόνον ὡς ἐνυπόθηκον δάνειον δύναται νὰ δοθῇ. Τὸ ἐνυπόθηκον δάνειον δίδεται μόνον προκειμένου ὁ λήπτης νὰ προβῇ εἰς ἀγορὰν ἢ ἀνέγερσιν οἰκίας ἐπὶ ἰδιοκτῆτου οἰκοπέδου, ἢ δι' ἐπισκευὴν ἢ ἐπὶ κατασιν αὐτῆς, πρὸς αὐτοστέγασιν. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ἔξοδα διὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν καὶ τίτλων ἰδιοκτησίας, διὰ τὴν ἐγγραφὴν τῆς ὑποθήκης κ.λ.π. βαρύνουν τὸν λήπτην τοῦ δανείου. Ὁ τόκος τῶν ἀπλῶν καὶ τῶν ἐνυποθήκων εἶναι 7%. Ἡ ἐξόφλησις τῶν μὲν ἀπλῶν γίνεται διὰ 36 μηνιαίων δόσεων, τῶν δὲ ἐνυποθήκων διὰ 10 μηνιαίων τοιούτων. Ἦδη ἐκ τῆς δωρεᾶς τοῦ Μακαριωτάτου ἤρχισεν ἡ προικοδότησις. Ἀπαραίτητοι προϋποθέσεις εἶναι α) ἡ τέλεισις τοῦ γάμου τῆς ἀπόρου θυγατρὸς τοῦ ἐφημερίου καὶ β) ὁ ἱερεὺς νὰ ὑπηρετῇ εἰς χωρίον τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι

δὲν ὑπερβαίνουν τοὺς 600. Ἐὰν ὑφίστανται αἱ προϋποθέσεις αὐταὶ νὰ υποβάλλετε αἴτησιν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε.— Αἰδεσ. Π. Α. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἡ ἐξαγορὰ ἄνευ ἐπισημῶν ἐγγράφων, δι' ὧν θὰ βεβαιωθῆται ἡ προϋπηρεσία. Κατὰ τὴν ἀποψὴν τῆς ἀρμοδίας ὑπηρεσίας τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἡ ἐνόρκος βεβαίωσις μαρτύρων δὲν ἀναπληροῦ τὴν ἑλλειψὶν ἐγγράφων. Ἀλλὰ διατι γράφατε ὅτι δὲν ὑπάρχουν ἐγγράφα; Τὴν ὑπηρεσίαν σας εἰς τὴν Ἀγροτικὴν Ἀσφάλειαν δὲν δύναται νὰ τὴν βεβαιώσῃ ἐκ τῶν εἰς χεῖρας του στοιχείων ὁ Ἀγρονόμος, ὁ Ἐπόπτης ἢ τὸ Ὑπουργεῖον (Ἀγροτικὴ Ἀσφάλεια); Ἐὰν ἐκδοθῇ ἡ βεβαίωσις τῆς προϋπηρεσίας υποβάλατέ τὴν μαζί με αἴτησιν σας, εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε., μέσῳ τῆς Ἰ. Μητροπόλεως σας. Διὰ τὴν ἐξαγορὰν θὰ πρέπει νὰ πληρώσετε 5% ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τὸν ὁποῖον λαμβάνετε σήμερον μηνιαίως, δι' ἕκαστον μῆνα ἐξαγοραζομένης προϋπηρεσίας. Τὰ πρὸς ἐξαγορὰν ἔτη δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπερβαίνουν τὰ 10. — Αἰδεσ. Βασίλειου Φλωρον, Αἰτωλικόν. Διὰ τὴν ἐξαγορὰν τῆς προϋπηρεσίας σας ἀπαιτεῖται, πλην τῆς αἰτήσεως καὶ βεβαίωσις τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς περὶ τοῦ χρόνου τῆς προϋπηρεσίας σας. Τὰ δικαιολογητικά θὰ υποβληθῶν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. μέσῳ τῆς Μητροπόλεως σας. Ἔστω ὑπ' ὄψιν σας ὅτι δύνασθε νὰ ἐξαγοράσετε χρόνον μέχρι 10 ἐτῶν. Θὰ πληρώσετε 5% ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τὸν ὁποῖον λαμβάνετε σήμερον, δι' ἕκαστον μῆνα ἐξαγοραζομένης προϋπηρεσίας. — Αἰδεσ. Πρωτοπρ. Ἰωάννην Γεωργόπουλον, Ἄνω Ἐξέχωρον Φιλιππῶν. Δὲν ἔχετε δικαίον διότι σᾶς ἀπαντήσαμεν εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 16 φύλλον τοῦ Ἐφημερίου. Ἐν πάσει περιπτώσει σᾶς ἀπαντῶμεν ὅτι διὰ τὴν ἀναγνώρισιν τῆς προϋπηρεσίας σας πρέπει νὰ υποβάλετε αἴτησιν καὶ ἐπίσημον βεβαίωσιν περὶ τῆς ὑπηρεσίας σας ὡς κοινοτικοῦ γραμματέως. Ἡ βεβαίωσις δὲν ἀναπληροῦται ὑπὸ ἐνόρκου βεβαίωσεως, ἀλλ' αὕτη πρέπει νὰ ἐκδοθῇ ὑπὸ ἀρμοδίας ἀρχῆς. Ἐὰν κατεστράφησαν τὰ ἀρχεῖα τῆς κοινότητος, θὰ ὑπάρχουν στοιχεῖα εἰς τὴν Νομαρχίαν ἢ τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν. Δεδομένου ὅτι ἡ ὑπηρεσία εἰς Κοινότητα θεωρεῖται ὡς προϋπηρεσία, δύναται νὰ ἀναγνωρισθῇ. Διὰ τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν ἰσχύει ὅτι γράφομεν εὐθὺς ἀνωτέρω. Τὸ ζητηθὲν τεῦχος τοῦ ἌἘφημερίου ἀπεστάλη ταχυδρομικῶς ἀπὸ τὸν παρελθόντα μῆνα.— Αἰδεσ. Ἡλίαν Μπακίσην, Βροντερον Τρικιάλων. Ἡ προϋπηρεσία σας εἰς τὴν Χωροφυλακὴν δύναται νὰ ἐξαγορασθῇ ὄχι ὅμως καὶ ὁ χρόνος τῆς θητείας σας εἰς τὸν στρατόν. Διὰ νὰ λάβετε πλήρη σύνταξιν θὰ πρέπει νὰ ἐξαγοράσετε τὰ υπολειπόμενα 7 ἔτη διὰ νὰ συμπληρώσετε 35 ἔτη εἰσφορῶν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. Ὑποβάλατε μίαν αἴτησιν, ἐπισυνάπτοντες καὶ τὰ ἀποδεικνύοντα τὴν προϋπηρεσίαν σας ἐπίσημα ἐγγράφα τῆς ἀρμοδίας ἀρχῆς. Μέχρις ὅτου ἐκδοθῇ ἀπόφασις τοῦ Συμβουλίου, διὰ τὴν ἐξαγορὰν θὰ μὲν ὀλίγος χρόνος διὰ τὴν συμπλήρωσιν 35ετοῦς συμμετοχῆς εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε., λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν τῷ μεταξύ θὰ αὐξήθῃ ὁ χρόνος ἐφημεριακῆς ὑπηρεσίας. Διὰ τὸν καθορισμὸν τῆς συντάξεως σας, ἐκτὸς τοῦ ὅτι θὰ πρέπει νὰ μᾶς γράψετε τὴν μισθολογικὴν κατηγορίαν εἰς τὴν ὁποίαν ἀνήκετε, εἶναι δύσκολος ἀπὸ τοῦδε. — Αἰδεσ. Κωνσταντῖνον Ἀύκουραν, Αἰτωλικόν. Ἐὰν κατὰ τὸν χρόνον καθ' ὃν ὑπηρετήσατε ὡς διάκονος εἶχατε καταβάλλει ἀσφάλιστρα, ὁ χρόνος προσμετρεῖται διὰ τὴν σύνταξιν. Ἐὰν ὅμως δὲν ἐπληρώσατε τότε, δύνασθε νὰ ἐξαγοράσετε τὴν προϋπηρεσίαν τοῦ διακόνου. Πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ υποβάλετε αἴτησιν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. καὶ πιστοποιητικὸν τῆς Ἰ. Μητροπόλεως, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ ἐμφαίνεται ὁ χρόνος τῆς διακονικῆς σας ὑπηρεσίας. Διὰ τὴν ἐξαγορὰν θὰ καταβάλετε 5% ἐπὶ τοῦ μισθοῦ τὸν ὁποῖον λαμβάνετε σήμερον.— Αἰδεσ. Φ. Φιρῖσιδην, Κἀν Σχολάριον. Ἡ αἴτησίς σας διὰ τὴν προικοδότησιν τῆς θυγατρὸς σας δὲν ἐνεκρίθη, δεδομένου ὅτι, κατ' ἀπόφασιν τοῦ Δ. Συμβουλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. προϋπόθεσις τῆς προικοδοτήσεως εἶναι ἡ ὑπηρεσία τοῦ Ἐφημε-

ρίου εις χωρίον κάτω τῶν 600 κατοίκων. — Αἰδεσ. Ἀναστάσιον Ἀνδρομιδᾶν, Ἱέρακα. Ἀπαιτεῖται γνωμάτευσις τοῦ Νομιάτρου Σπάρτης περὶ τῆς ἀσθενείας τῆς συζύγου σας καὶ τῆς ἀνάγκης πρὸς ἐγχείρησιν — Αἰδεσ. Μιχαήλ Κανέρην, Ζυφιά Χίου. Εἰς τὰ ἐρωτήματά σας θὰ ἀπαντήσωμεν εἰς προσεχὲς τεύχος, διότι ἐρευνῶμεν εἰσέτι εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. τὴν ὑπόθεσίν σας. — Αἰδεσ. Σταῦρον Εὐφραμιδῆν, Ἐνταῦθα. Τὰ ἔτη τῆς διακονικῆς σας ὑπηρεσίας, ἀποτελοῦν συντάξιμα ἔτη, ἐφ' ὅσον ὡς γράφετε, ἔχετε καταβάλει ἀσφάλιστρα. Δικαίωμα συντάξεως ὅμως θὰ ἀποκτήσετε τὸ ἐπόμενον ἔτος, ὅτε θὰ συμπληρώσετε 35ετῆ ὑπηρεσίαν. Ἐφ' ὅσον ἔχουν ἀναγνωρισθῆ τὰ ἔτη τῆς ὑπηρεσίας σας ὡς διακόνου, δὲν ὑπάρχει προϋπηρεσία πρὸς ἐξαγοράν, ἐκτός ἐὰν ἔχετε τοιαύτην εἰς τὸ Δημόσιον ἢ Νομ. Πρόσωπον Δημοσίου Δικ. κ.λ.π. — Σερραῖον. Τὰ περὶ ὧν ἡ ἐπιστολή σας ζητήματα εἶναι, νομίζομεν, καθαρῶς νομικά. Δὲν ἔχομεν δυστυχῶς τὴν δυνατότητα νὰ ἐκφέρωμεν γνώμην, ἥτις ἄλλωστε δὲν θὰ εἶχε καμμίαν βαρύτητα. Ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς πληρώσεως ἐφημεριακῆς θέσεως, τοῦτο ἐπαφίεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Μητροπολίτου. Ὁ νόμος ἐπιτρέπει τὴν πληρῶσιν κενωθείσης θέσεως διὰ μεταθέσεως. Ἡ ἐκ μέρους σας ὑποβολὴ ἐνστάσεως δὲν νομίζομεν ὅτι θὰ ἐπέφερον ἀποτελέσματα. Ἡ αἴτησίς σας διὰ δανείου δὲν ἐνεκρίθη διότι εἶθε ἀνασφάλιστος. Ἀπευθυνθῆτε εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἱ. Μητροπόλεως καὶ ζητήσατε ἀντίγραφον τοῦ χειροτονητηρίου σας. Ἐμεῖς θὰ σας ἀποστείλωμεν καὶ ἐντυπὸν τι πρὸς συμπλήρωσιν. Τὰ δικαιολογητικά μαζὶ με αἴτησίν σας θὰ τὰ ἀποστείτετε εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. διὰ νὰ ἐγγραφῆτε εἰς αὐτό. Περαιτέρω καθυστέρησις τῆς ἐγγραφῆς σας θὰ εἶναι εἰς βάρος σας. — Αἰδεσ. Ἡσαΐαν Ντούλιαν, Μαζαράκιον Πατρῶν. Τὰ ζητούμενα βιβλία ὑπάρχουν καὶ τιμῶνται ὡς ἑξῆς: «Ὁμιλίαι ἐπὶ τῶν Κυριακῶν Εὐαγγελίων» τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Χίου, δρχ. 30. «Ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ ζῶντος ὕδατος» δρχ. 12. «Ὁμιλίαι ἐπὶ τῶν Κυριακῶν Εὐαγγελίων» τοῦ πρ. Μεσογίας Πολυκάρπου δρχ. 40. Διὰ τὴν ἀποστολήν τους γράψατε: Βιβλιοπωλεῖον Ἀποστολικῆς Διακονίας, Δραγατσανίου 2. Ἀθῆναι.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀρχιμ. Φιλαρέτου Βιτάλη, Ὁ Ἱερεὺς καὶ ἡ ἐργασία.— Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος: Ἐπιδιώξεις τῆς Ἐκκλησίας. Ὀκτώβριος 1959. Ἡ ἑναρξὶς τοῦ πνευματικοῦ ἔργου. Τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα.— Χ., Ἀδελφικά Γράμματα.— Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν «Λειμῶνα» τοῦ Ἰωάννου Μόσχου (Μετάφρασις Θεοδοσίου Σπεράντισα).— Βασιλεῖον Ἡλιάδην, Μία ἐπίσκεψις εἰς τὴν περιοχὴν Κορινθίας καὶ εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.— Ἅγιου Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ, Ὁμιλίαι εἰς τοὺς Μικκβαίους (Μετάφρασις Ἀνθίμου Θεολογίτη).— Ἀντίλα, Πατερικαὶ μαρμαρυγαί.— Ἀρχιμ. Νικοδήμου Βαλληνδρά, Ἐορτοδρόμιον.— Εἰδήσεις τοῦ TAKE.— Ἀλληλογραφία.

Δι' ὅτι ἀφορᾷ εἰς τὸν «Ἐφημέριον» ἀπευθυντόν:
 Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ»
 Ὁδὸς Φιλοθέης 19—Ἀθῆναι. Τηλ. 27-689.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἰασιῦ 1. Τηλ. 70734